

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 2

Ročník LXVI

Březen/duben

Number 2

Volume LXVI

March/April

2018

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

OBSAH

Opět jen slovo pokladníka	6
Pony Express & sté výročí	7
Photos of Prague Play Reunion	8
Boženka Šamánková	10
Slávna Sacherova torta	11
Blame global warming...	12
Olympiáda Kim Čong-una	13
Kam míří Evropa 2018	14
Slova zavádějící do ztracena	15
Nejtemnější hodina	18
Tohle uveřejníme, tohle ne...	21
Spěje česká pravice k marxismu?	22
Zápisky z Bruselu	23
Reflexe na šest minut a 34 vteřin	25
Století identity a zvíře v kleci	27
Zlaté kapradí	27
A co je za vámi?	29
Učiníme islám opět velkým	30
70 let černého února	32
Erdoğan hrozí invazí do Řecka	35
Seberte jim to!	36
Itálie posílá svou levici do háje	37
O stavu společnosti	38
Humor	44
Hádankový koutek	45

*Nezapomeňte,
že Valná hromada
Sokola Sydney
bude v neděli
8. dubna 2018
ve 14.00 hodin
v sokolském
Národním domě
ve Frenchs Forest.*

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Redakční rada:
P Čermák, M Daňková
Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

**Příští uzávěrka Věstníku:
2. 5. 2018
(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

NAŠE AKCE

Sobotní volejbal strana 46, **Pony Express & 100 let Československa** strana 7.

Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 46), na www.sokolsydney.com a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Bohužel australská pošta nás donutila k zastavení zaslání Věstníku do zahraničí. Za jedno číslo počítají poštovné \$8, ročně to je \$48 a to je více, než nám naše finanční prostředky dovolují. Čtenáři si jej mohou přečíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 1. 2018 do 28. 2. 2018 celkem \$255, fond na údržbu Národního domu \$275. Mnoho díky všem dárcům.

Vydání: od 1. 1. 2018 do 28. 2. 2018 celkem \$17,211.98. To zahrnuje mimořádné \$9,958,45 za pojištění.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2018 MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2018 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 1. 2018 do 28. 2. 2018:

Huřták J	\$25	Dobrovský J&M	\$35	Weir J	\$25
Hanzal O V	\$25	Newman G	\$50	Pšeničný I	\$10
Novák V&M	\$20	Horák M	\$25	Neradílek J	\$25
Škopek M	\$75	Jeřábek J&M	\$25	Niemczyk P	\$50
Galiček J	\$25	Hartman K	\$75	Gajdočík H	\$25

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

CZECH-AUSTRALIAN-USA
PONY EXPRESS 2017-2018

TRAMPOVÉ A 100 LET ČESKOSLOVENSKÉ REPUBLIKY

SOKOL SYDNEY

Sobota 14. Dubna v 18.00 hodin

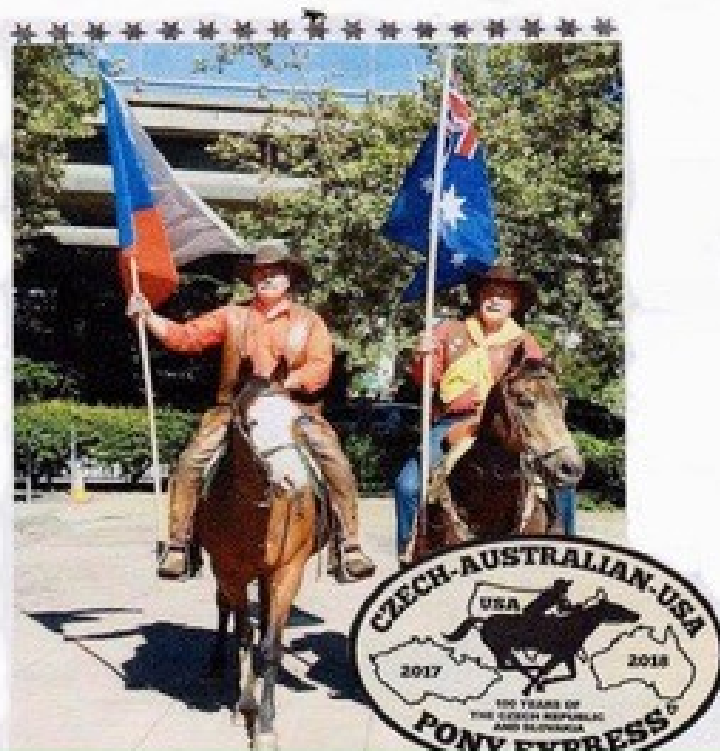
Pony Express a 100 let Československa

**Video záznam o putování pošty Krajanů
Českou Republikou a USA**

**Moderátor Jindra Bilek a Jezdci Pony Express
Jim Swigart a Patrick Hearty
odpovídají na Vaše otázky**

k tanci a poslechu hraje skupina Kookaburra

**zábava občerstvení pivo
dobrá nálada a možná i tancovačka**

Prague Play Reunion

Lenka Muchová a Patricia Jirasek

Vzpomínka na vzácnou krajanku

Odběratelé a čtenáři Věstníku si jistě stále pamatují na krajanku Boženu Šamánkovou.

Její knihy jsou pravděpodobně stále v knihovně Sokolského národního domu.

V naší knihovně jsou na přední polici a také se tam na mě Boženka dívá z jedné milé fotografie.

Často dostávám od jedné přítelkyně z domova pěkné zprávy po internetu a také její dopisy.

Poslední dopis této přítelkyně Jarmilky je pro mě ale dokonce neocenitelným dárkem.

Držím dopis v ruce a čtu:

„Teď tomu bude už deset let, co jsme přijeli do Austrálie; ani se tomu nechce věřit. Je jen málo dní, kdy mi něco z toho úžasného nepřijde na mysl. Vaše následná návštěva v Roudnici byla krásným pokračováním a potom všechny knihy paní Boženky. Mám je stále na policice a občas některou i půjčuji dál. Vloni jsem si její „Andělské schody“ vzala do nemocnice a tam je půjčila jedné mladé paní doktorce na její noční službu; samozřejmě to celé kvůli práci nemohla dočíst, tak jsem se po propuštění pro knížku do nemocnice ještě musela vrátit. Ona ji mezitím půjčovala dalším lékařům a sestřičkám: to by paní Boženka měla radost.“

Boženka Šamánková by jistě radost měla, tak jako ji měl její nejmladší syn Jarka, když jsem mu slova z dopisu přečetla.

Určitě největší radost jsem měla já.

Knihy Boženy Šamánkové jsou v knihovně její rodné Lásenice, v museu a knihovně Jindřichova Hradce, v parlamentní knihovně v Praze, v Náprstkově muzeu, v knihovně Libri prohibiti a v dalších knihovnách v České republice, ale také v Národní knihovně v Canbeře i státu NSW v Sydney.

Ano jsou ve všech těchto knihovnách, ale přesto bohužel knihy Boženy Šamánkové nejsou většině čtenářů v České republice známy.

V Austrálii je vydaly vlastním nákladem její děti. Žádný z nich nepatřil mezi ty bohaté emigranty, ani nejstarší Gusta, prostřední Eva či nejmladší Jarka. Do krajanských spolků a jejich knihoven věnovaly knihy zdarma.

Po každém vydání další knihy se vždy konalo čtení pro krajany, někdy v Sokolovně, někdy v „krabicovém domě“ na Rocks a krajané si vždy s velkým zájmem knihy kupovali.

Božena Šamánková zemřela v dubnu 2002 jen několik dní před jejími 96 narozeninami, ale ještě v prosinci roku 2001 napsala článek do časopisu Spectrum, kam pravidelně psala své články.

Stará lásenická řeka

Božena Šamánková

Když jsem byla malé děvče, dávno před první světovou válkou, slyšela jsem „možná báchorku“, že v Lásenici u Jindřichova Hradce, vysoko na stráni, v místech kde se řeka lomila do úhlu, stávala kaplička. Jednoho dne se stráň utrhla a i s kapličkou se zřítily do řeky. Kaplička se prý i s věží zapíchla do měkkého dna a nikdo už ji nikdy neviděl.

Stará řeka, vlastně už jenom její slepé rameno, pro mě byla záhadou. Byla vždycky plná vody, ale voda byla kalná, zelenavá a nikdy nebylo vidět na dno. Nedovedla jsem si představit její hloubku, jestliže opravdu kdysi skryla kapličku s věží.

Později jsem se dověděla, že řeka byla zregulovaná, ale v mém povědomí zůstala stejná – záhadná a opuštěná.

Dnes si tak trochu připadám jako ona. Odříznutá od bývalého toku života a zestárlá – je mi 95 let. Někdy se mi chce se na něco zeptat, ale nemám už koho. Mezi tolika lidmi kolem – jsem sama.

Stará řeka

V duchu si často povídám se starou řekou
jež zůstala tam sama pod strání,
může se jen dívat, jak louky kolem kvetou
a poslouchat zvony když vyzvání.

Kolik generací šlapalo cestičku po břehu?
Hlubiny její mlčí – ztemnělé,
ano, vždy nové přišly a zmizely z postřehu,
svůj obraz zanechaly v hladině zčeřelé.

Řeka v zadumání slyší jak, šepot lesem běží...
Ach, kolikrát svět zpustl, než znovu proměnil se v ráj
a ona v zelenavých hloubkách tajemství doby střeží,
tak staré jako jsou ty stráně – ten požehnaný kraj...

Slávnu Sacherovu tortu vymyslel Slovák. Otcov recept sa mu zdal nudný, a tak doň pridal niečo navyše

Vychýrená delikatesa, obliata horkou čokoládovou polevou a naplnená marhuľovou marmeládou, sa radí medzi najznámejšie vyhľadávané viedenské dezerty. Málokto však možno vie, že ju vymyslel Slovák.

Sacherova torta a jej tvorca Eduard Sacher. — Foto: Koláž DN/WikipediaCC

Želiezovce/Bratislava 8. februára (TASR, Dobré noviny) – Pred 175 rokmi dňa 8. februára 1843 sa narodil v Želiezovciach kuchár a hotelier **Eduard Sacher**, ktorý vylepšil recept svojho otca na známu Sacherovu tortu a založil sieť značkových hotelov Sacher.

Základ noblesnej kulinárskej špeciality vytvoril Franz Sacher v roku 1832 na dvore kniežaťa Klementa Václava Metternicha. Ten nariadil šéfkuchárovi, aby pripravil niečo špeciálne pre jeho významných hostí. Šéfkuchár bol v tom čase práve chorý a tak ho zaskočil vtedy len **16-ročný mladý učeň Franz Sacher**. Využil príležitosť a pripravil tortu podľa nového – vlastného – receptu.

Historické udalosti priviedli cukrára z Viedne do Želiezoviec. Gróf Ján Karol Esterházy si dal v 18. storočí v Želiezovciach postaviť letné sídlo. V roku 1834 však

zomrel a správu majetku prebrala grófova manželka Rozina, rodená Festetichová. Jej snahou bolo prizvať si najlepších odborníkov zo sveta do svojho sídla. Medzi nimi bol i zručný cukrársky majster Franz Sacher, ktorý pristúpil na ponuku grófký a prices-toval s manželkou Rózi Veiningerovou z Viedne na územie dnešného Slovenska.

Do rodiny cukrára sa narodil syn Eduard. Dokladá to historický matričný záznam, ktorý uchováva Štátny archív v Ivanke pri Nitre. Podľa neho sa „Eduard Sacher narodil 8. februára 1843 v Zelizi a je legitímnym dieťaťom pánskeho kuchára Ferencza Sachera a Rózi Veininger“.

Od torty k hotelom

Syn cukrárskeho majstra pokračoval v otcových šľapajach a dokonca **recept na sladké pokušenie vylepšil**. Pridal prvotriednu horkú čokoládovú polevu a na zvýraznenie chuti tortu naplnil marhuľovou marmeládou.

Potomok slávneho cukrára bol kuchárom a neskôr aj mimoriadne úspešným podnikateľom. V roku 1876 sa stal Eduard Sacher aj zakladateľom reštaurácie a Hotela Sacher. Označenie Originálna Sacherova torta (Original Sacher-Torte) bolo registrované viedenským Hotelom Sacher ako firemné označenie. Receptúru prísne stráži hotelový trezor.

Šikovný podnikateľ preslávil nielen zákusok vo svete, ale dokonca rozšíril **sieť luxusných Sacher-hotelov** od amerického San Francisca po japonské Tokio. V hotelových kaviarňach sa Sacherova torta podáva dodnes spolu s kávou.

V súčasnosti sa delikátne dezerty vyvážajú do celého sveta. Na prvom mieste rebríčka fanúšikov Sacherovej torty je podľa štatistik Nemecko. Nasledujú Spojené štáty americké, Taliansko a Švajčiarsko. Zákusok, ktorý vydrží aj niekoľko týždňov, sa vyrába v rôznych tvaroch a veľkostiach.

Medzi milovníkov Sacherovej torty patria aj prominentné herečky Sharon Stonová a Liz Hurleyová. Dokonca i emeritný pápež si z času na čas dopraje túto sladkú neodolateľnú pochúťku, ktorú vytvorili šikovné ruky cukrárskych majstrov.

Eduarda Sachera spomína kniha Rakúšana Dietmara Griesera „Der Onkel aus Preßburg“ (Strýko z Bratislavy), ktorá sa stala v Rakúsku bestsellerom a v slovenskom preklade sa predáva od roku 2010.

Too hot? Too cold? Blame global warming

News Weekly February 10, 2018 *Peter Westmore*

The summer months in Australia are dominated by hot and dry conditions in the south, and hot wet conditions in the north. In the northern hemisphere, the opposite happens: the same months are characterised by deep winter conditions of freezing weather for much of northern Europe, North America and north Asia.

The reasons for the seasonal changes in weather have been known for centuries: the tilting of the earth's axis, which influences both the intensity of sunlight and length of daylight, and the elliptical orbit of the earth around the sun.

The climate alarmists are now saying that not only heatwaves in southern Australia, but also freezing weather in Europe and North America are caused by man-made "climate change", aka global warming. For example, when Sydney experienced a heatwave in January that pushed temperatures up towards 47 degrees Celsius, the ABC described the temperature as "unprecedented" – although higher temperatures were recorded there in 1939.

The respected American meteorologist, Dr Roy Spencer, published an image on his website which showed that the Sydney heatwave occurred simultaneously with substantially below-average temperatures across much of Western Australia and the Northern Territory.

If heatwaves were the result of global warming, we would expect them to occur across the country; but this is clearly not the case.

“Extreme weather”

Last December when Melbourne got an early summer drenching, the Australian Climate Council, headed by Tim Flannery, issued an “urgent factsheet to highlight the significance of the high-impact extreme weather event”.

The factsheet claimed: “Climate change is influencing all extreme rainfall events. The warmer atmosphere holds more moisture, about 7 per cent more than previously. This increases the risk of heavier downpours.

“Globally, there are more areas with significant increases in heavy rainfall events than with decreases.

“Extreme rainfall events like the Victoria rains are expected to further increase in intensity across most of Australia.”

Tim Flannery is climate alarmism personified. In April 2005, he predicted that “water is going to be in short supply across the eastern states” (*Sydney Morning Herald*, April 25, 2005).

A few months later he said: “The ongoing drought could leave Sydney’s dams dry in just two years” (*ABC News*, June 10, 2005). In October 2006, Flannery said there would be “no Arctic icecap in the next five to 15 years [and] the ocean will rise by six metres”. He also quoted “arguably the world authority on climate change”, who said: “We have just a decade to avert a 25-metre rise of the sea” (*The Age*, October 28, 2006).

None of these forecasts has eventuated. Just as well, because Flannery lives in a house on the Hawkesbury River, north of Sydney, which is just 6 metres above sea level!

The recent severe winter storms in North America and Western Europe have also been blamed on human-induced global warming.

Apart from numerous media articles, the left-wing U.S. Union of Concerned Scientists recently published an article under the heading, “Global warming science”. The article asked: “It’s cold and my car is buried in snow. Is global warming really happening?”

The answer it gave was unequivocal: “Absolutely. Global warming refers to an upward trend in temperatures observed around the planet. Federal agencies, universities, and research centres around the world have all concluded that Earth is warming.” Its authorities for these claims included the United Nation’s Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC).

One need only ask the question: if winter temperatures in North America had been *higher* than usual, like Australia’s heatwave, would that have been seen as proof of global warming? If so, then it seems that rising temperatures and falling temperatures are both evidence for global warming – a logical impossibility.

Weather changes markedly from week to week, and season to season. The complexity of the system is such that no single weather event can be attributed to rising levels of carbon dioxide in the atmosphere, or to human-caused climate change.

The aforementioned Dr Roy Spencer, an acknowledged expert on the satellite data used to calculate average world temperatures, has repeatedly said that he considers human activity *may* be a contributor to climate change.

He nonetheless pointed out last January: “It is only when we can demonstrate that such events are increasingly occurring over, say, 50 to 100 years that we can begin to invoke climate change. (And even then we must debate the various causes of climate change.) So far, that evidence is sorely lacking.”

Olympiáda Kim Čong-una

Neviditelný pes 27. 1. 2018 Jan Bartoň

Blížící se zimní olympijské hry v Jižní Koreji přinášejí zajímavé momenty. Zatímco účast dopingově neproověřených „sportovců“ ze Severní Koreje je jistá, MOV rozhodl o dalších zákazech startu ruských sportovců.

Již i samotní obyvatelé Jižní Koreje protestují proti tomu, aby se nadcházející zimní olympijské hry nesly v duchu propagandy Severní Koreje a jejího vůdce Kim Čong-una. V rámci olympijské „strategie“ souhlasila Jižní Korea a MOV s účastí

stovek účastníků delegace Severní Koreje včetně hokejistek, které tak připravily o účast na hrách původně nominované hokejistky Jižní Koreje. Trenérka hokejistek pouze rezignovaně prohlásila, že se s tím „nedá nic dělat“.

Stopka pro účast dalších ruských sportovců pár dní před olympiádou, a to několika hokejistů, se tak bohužel stává realitou, která má za cíl dál podrýt spolupráci Ruska a Západu. Je evidentní, že politika významně ovlivnila průběh zimních olympijských her. Je velmi pravděpodobné, že konkrétně Rusko porušilo při hrách v Soči mezinárodní standardy a doping řady ruských sportovců byl potvrzen. Rusko i za této situace, kdy jeho sportovci, kterým byla účast na olympiádě povolena, nebudou moci startovat pod svou státní vlajkou, s účastí souhlasilo a tím přiznalo svůj díl viny. S tím však ostře kontrastuje plán, že korejští sportovci, ať z jihu (drtivá většina) nebo severu (několik) budou pochodovat pod jednou vlajkou „v zájmu míru v Koreji“. Toto se už Mezinárodnímu olympijskému výboru skutečně vymklo z rukou.

Je přitom více než jisté, že po skončení her se situace vrátí do „normálu“ a Kim opět začne Západ provokovat. A ještě se údajně má konat při zahájení her v Severní Koreji vojenská přehlídka. Právě na tomto výsledku „jednání“ lze plasticky demonstrovat, kdo je ochoten vždycky ustoupit. Tyran Kim pokračuje v čistkách v armádě, kde význam „čistka“ znamená smrt bez soudu. Západní média pak s oblibou přebírají oficiální prohlášení Kimova režimu, ve kterých vyhrožuje USA a speciálně Donaldu Trumpovi. Právě proto, že tepat Trumpa je v amerických médiích dennodenní normou.

Lze dokonce vyslovit tezi, že návrat do „normálu“ (výhrůžky atomovými zbraněmi ze strany Kimů) bude v amerických médiích hodnocen jako důsledek „chybné“ politiky amerického prezidenta. Není to vůbec nereálné. Specifikou mluvené angličtiny je například to, že slovní spojení „dohodl bych se“ a „dohodnu se“ se anglicky řeknou „téměř“ stejně. Takže zatímco média tvrdila, že Trump mluvil o tom, že se s Kimem „dohodl“, Bílý dům to dementoval s tím, že Trump řekl „byl bych schopen se s Kimem dohodnout“. Podobně i kauza „zapadákovy světa“ vznikla tak, že uvedený anglický vulgarismus „shithole countries“ do médií předal představitel demokratů, zatímco republikánští zákonodárci tvrdili, že seděli rovněž blízko Trumpa a nic takového neslyšeli.

Z toho plyne opět jedno velké poučení – výběr Jižní Koreje jako pořadatele zimních olympijských her nebyl domyšlený. Zjevně se nepočítalo s tím, že Kimův režim vystupňuje vojenské testy a propagandu do té míry, že pak vlastní průběh her bude použit jako pláštík pro „zmírňování napětí“ a bude manifestací „jedné Koreje“. Možná, že již nazrál čas k tomu, aby se místo pro pořádání olympijských her vybíralo nejen podle toho, zda ten který stát je ekonomicky natolik vyspělý, aby hry připravil. Je možná čas na to místa konání zimních i letních olympijských her „ukotvit“ do několika prověřených světových středisek, mezi kterými by se střídavě olympiády konaly.

Převzato se svolením autora z JanBarton.blog.idnes.cz

Kam míří Evropa 2018

Neviditelný pes 30. 1. 2018 *Benjamin Kuras*

Shrňme si politické události Evropské unie posledních několika měsíců, ke konci ledna 2018.

1. Sociální direktiva, kterou před koncem své vlády a bez konzultace s parlamentem podepsal premiér Sobotka a která mimo jiné zaručuje sociální podpory migrantů na stejnou výši v různých evropských státech – odstraňující hlavní příčinu nezájmu migrantů o český azyl.
2. Zbrojní direktiva omezující drasticky práva občanů vlastnit zbraně, která převáží nad dosavadním českým svobodnějším zákonem, díky odmítnutí českého senátu povýšit jej na zákon ústavní, který by převažoval nad direktivami EU.
3. Německý zákon o cenzuře a stíhání „projevů nenávisti“ na internetu tvrdě pokutující internetové servery za jejich neodstraňování.
4. Příprava podobného zákona v Evropské komisi pro celou EU.

5. Direktiva „Dublin IV“ obnovující povinné migrační kvóty pro všechny členské státy EU, tentokrát s jasně stanovenými vysokými pokutami za nepřijetí migrantů a bez jakéhokoli časového či početního limitu.

6. Jasně prohlášení paní Merkelové, že Německo bude dál přijímat 220.000 migrantů ročně.

7. Ještě jasnější prohlášení pana Schulze (jdoucího do vládní koalice s paní Merkelovou), že žádný limit se migraci nesmí nastavovat a že všechny státy se na migraci musí „férově“ podílet.

8. Sondáž renomované firmy Pew Research, podle níž při nynějším stavu už přijaté migrace a bez dalších příchozích přirozeným demografickým vývojem budou v roce 2050 některé evropské země mít 20 až 30% muslimského obyvatelstva.

9. Britský zákon o trestnosti „projevů nenávisti“ definovaných jako jakýkoli projev, jež kdokoli shledává nenávistný, a posílení policejních jednotek tyto projevy stíhající, na úkor stíhání prudce rostoucího počtu běžných zločinů.

10. Holandské, belgické a britské záznamy jména Mohamed jako nejčastějšího jména novorozenců.

11. Holandské a belgické statistiky zaměstnanosti migrantů, z nichž 80-90 procent zůstává na nezaměstnanecké podpoře.

12. Zjištění německé policie, že prudký nárůst zločinnosti je z 92% dílem nových migrantů.

13. Záznamy německé policie 200.000 trestných činů migrantů ročně.

14. Oznámení komisaře EU pro migraci Avramopulose, že „nemůžeme a nikdy nebudeme moci zastavit migraci“, která je ostatně jen „emociální záležitost ovlivněná rostoucím nacionalismem, populismem a xenofobií“, proto musíme provést „kolektivní změnu našeho myšlení“ a „přijmout migraci jako novou normu“.

To už přece není jen tak ledajaký „demokratický deficit“, to je záměrná a organizovaná destrukce Evropy. Dovede si ještě někdo představit, že tyto události, dané do společného kontextu, mohou vést dříve či později k nějakému jinému výsledku, než kolaps evropských struktur, výměna obyvatelstva a zánik Evropy coby svěbytné svérázné civilizace? Jestliže ano, domyslete a vysvětlete prosím k jakému?

Je toto ona „liberální demokracie“, k níž nás naše „liberálně demokratické strany“ a neziskovky typu „Evropské hodnoty“ chtějí těsněji přimknout, za hlasitého potlesku většiny médií, včetně jinak duševně poměrně normálních (a člověk by si myslel informovaných) novinářských matadorů, které zde raději nejmenujme? A jestliže na jiný představitelný výsledek než kolaps Evropy nepřijdete, můžete nadále jako „nehoráznou lež“ vnímat obavy, že k tomuto směřuje, třeba i nevědomky, prezidentský kandidát podporovaný a řízený těmito stranami a organizacemi?

A jak je možné, že k tomu svými hlasy přispívá i bezmála polovina těch 80 procent občanů, kteří nás k tomu málem přimkli, třebaže podle průzkumů zmiňují migraci, islamizaci a totalizaci evropské „liberální demokracie“ jako své hlavní obavy? Kdo a jak jim opět dokázal vymýt mozek jakousi potřebou někoho „reprezentativnějšího“?

Slova zavádějící do ztracena

Nový Polygon únor 2018 *Jaroslav Kovaříček, Laurieton*

Člověk je tvor společenský a má proto potřebu se s jinými lidmi domlouvat a vyměňovat si informace. Nejčastěji k tomuto účelu používá jazyk. Víme však, že jazyk je nástroj nedokonalý, mnohá slova mají více významů a pokud není snaha po vzájemném dorozumění, může dojít ke zkomolení informace, případně totálnímu nedorozumění. Dnes jsme obklopeni džunglí verbálních i vizuálních informací a je nesnadné, neřku-li nemožné, dopátrat se podstatné informace. A co horšího! Nejen mezi novináři a politiky, ale i mezi mnohými „dobrodějnými“ řečníky rozmohlo se neopatrné či záměrně matoucí užívání slov. Používají výrazy, které pozbyly svůj původní význam, případně ho nikdy neměly. Některá slova pouze matou, jiná cílevědomě dezinformují.

Tak neustále slyšíme a čteme o migrantech, uprchlících či běžencích. Ta slova sama o sobě vyvolávají bouřlivé diskuze. Generalizace používání slova uprchlík může být totiž scestná. Podobně tvrzení, že všechny houby jsou jedlé, je pravdivé pouze v případě, že toto tvrzení doplníme kvalifikující poznámkou, že některé houby jsou jedlé pouze jednou! Někteří lidé běžence vítají, jiní je zatracují. Kdo má pravdu? Nevíme, dokud ta slova neposoudíme v náležitém kontextu. Uprchlík totiž může být člověk, který ze své země prchá z důvodů politických, náboženských či rasových, ale může to být také uprchlík z vězení nebo jen prchá za vidinou lepšího materiálního života. Jedině po posouzení uprchlíkovy motivace můžeme posoudit, jakou pomoc bude vhodné poskytnout. Ovšem i politická motivace může být pochybná. Tak kupříkladu po druhé světové válce byli pronásledováni příslušníci SS či Gestapa. Zdalipak by tyto „politické uprchlíky“ také vášnivě vítali dnešní dobrosrdeční vítači? Současný emigrační problém v Evropě je složitou záležitostí, kterou nelze vyřešit jen slovíčkařením. Nutno objektivně posoudit zdali oni údajně političtí migranti vskutku nárok na poskytnutí pomoci mají; také zdali jsou schopni přizpůsobit se novému prostředí; v neposlední řadě pak je nutno zvážit i kolik uprchlíků může ta která země bez úhony vstřebat. Do Austrálie se před léty dopravily v člunech deseti-tisíce uprchlíků; zpočátku nebyli vítáni, dnes jsou považováni za přínos. Mluvím o Vietnamcích, kteří sem prchali po vietnamské válce. Jsou to lidé pracovití a se společností se přiměřeně szíjí, aniž by si tu diktovali nějaké speciální nároky. Takže není emigrant jako emigrant, a srovnávat kupříkladu současnou emigrační vlnu z Afriky s českou emigrací mohou vskutku jen neinformovaní hlupáci. Závažným problémem současné emigrační invaze je právě kvalita oněch běženců. Podezírám ony „šlechtné“ vítače běženců z mravního exhibicionismu. Jsou to většinou pokrytci, kteří se svými lidumilnými akcemi snaží nalhávat okolí i sobě, že jsou lidé dobrého srdce. Inu, k lidumilným akcím je příležitostí vždy hojně. Proč třeba nevzít několik bezdomovců pospávajících pod platany v parku, nastěhovat si je domů a lidumilně se o ně starat?

Zvláštním problémem je muslimské vyznání mnoha běženců. A zase tu máme mlživé slovní spojení tvrzením, že islám je náboženství míru. Čím lze takovou hloupost doložit? To opět mohou tvrdit pouze lidé neznalí dějin a světa, tedy lidé omezeného intelektu, kteří nikdy nenahlédli do Koránu, ani neznají život ideálu všech muslimů, totiž proroka Mohameda. Skoro každý den slyšíme či čteme zprávy o teroristických akcích ve jménu Alláha; to snad nemůže nikdo přehlédnout! Kde jsou kupříkladu teroristé buddhističtí, kteří by v Tibetu také měli oprávněnou motivaci. A teroristé náboženství Tao nebo Šinto? Od svého počátku byl Islám náboženskou ideologií, šířící se po světě mečem. Těžko lze spočítat počet obětí, ale našel jsem jednu stať, která odhaduje, že šíření islámu způsobilo více obětí na lidských životech než nacismus a komunismus dohromady. To se ví, jsou to jen statistiky, pár milionů mrtvých sem, pár milionů mrtvých tam, co na tom sejde! Kdo ví, že v Indii, kde působil velký učitel Buddha, vyvraždili muslimové všechny stoupence jeho učení. Než kdo začne obhajovat islám, ať si nejprve zalistuje v knihách historie. A už jsme u dalšího podivného slova – islamisté. Nevím, který člověk toto hloupé slovo vymyslel. Jsou marxisté, neb existuje marxismus, jsou rasisté neb existuje rasismus, máme i stalinisty, neb existuje stalinismus, ba máme i blbisty neb jak patrně existuje i blbismus. Zatím však neznáme islamismus, jen islám. Termín islamismus se objevil ve francouzských akademických kruzích koncem 70 let minulého století, lidé označovaní za islamisty však toto odmítají, považujíce se za obvyklé muslimy. A vskutku svými akcemi jen plní pokyny proroka, jak jsou obsaženy v Koránu. Omlouvat tedy teroristické akce jako projev nějakých islamistů je nejen scestné, ale hanebné a nebezpečné. Tento výraz slouží toliko potřebám omlouvačů islámu. Ano, při svých cestách zeměmi střední a západní Asie potkal jsem hodně přátelských muslimů, ovšem jsou to muslimové ve víře vlažní, asi jako mnoho českých katolíků, kteří do kostela vstoupí jen jednou za rok, na půlnoční mši, aby si zazpívali koledy.

Jiným sémantickým nešvarem současného informačního průjmu jest časté užívání termínů levice a pravice. Tyto pojmy jsou tak vyždímané, že jsou vlastně prázdné. Zeptal jsem se jednoho takového geroje, co že vlastně levice znamená. Řekl: *Však ty víš, co myslím.* Odvětil jsem: *Nevím, jinak bych se přece neptal!* Netřeba podotknout, že onen pokrokový člověk nevěděl, o čem vlastně mluví. Pochopil jsem, že býti levičákem jest báječná věc: proto je toto politické krédo tak populární. Stačí totiž naučit se pár citátů ze spisů Herberta Markuse a více netřeba. Když třeba někdo

pronese nějaké kritické poznámky ohledně islámu, levičáci napadnou takového člověka označením za islamofoba, případně rasistu. A to jsou další dvě slova používaná dnes nazdařbůh. Je to jen projev hlouposti a ignorance, islám totiž není rasa. Přiznám se bez uzardění, že i já jsem islamofob, neb o této militantní a zhoubné ideologii vím dost na to, abych se jí vskutku bál. Stejně tak jsem i idiotofob, neb jak řekl už Jan Werich: Kde jest blb, tam je nebezpečno! Chápu tedy, proč tolik lidí holduje levičáctví: je to pohodlný způsob existence. Vypořádat se s člověkem rozdílného názoru je velmi snadné: stačí nasadit na něho nějakou z těch zavedených hanlivých nálepek, a je vymalováno. Není třeba žádné diskuze, není třeba přemýšlet, není třeba mít náležité znalosti. Shledávám jako katastrofické tu smutnou skutečnost, že se nemyslíci nevzdělanci tohoto typu vetřeli do důležitých institucí a politiky. Tedy v tom západním světě!

Ostatně i ty dnes tak hojně používané výrazy levice a pravice jsou rovněž pochybné. Levičák se vypořádá s názory rozumnými avšak netendenčními jednoduše tím, že označí autora za ultra-pravičáka. Pravice, levice, jak často se vytrubuje do světa, když ale hlasatele přimáčknete ku zdi seznáte toliko, že sám neví, o čem to blábolí. Byl třeba Hitler levičák nebo pravičák? Inu byl to socialista, tak si vyberte. Rád se takových nadšených hlasatelů ptám, zdali znají původ této metafory. Většinou nevědí, neb nositelé „pokrokového“ myšlení zpravidla klasickým vzděláním netrpí. Pojmy levice a pravice mají dnes sémantický obsah toliko podle daných potřeb. Levičák prostě věří, že levicovost je jev kladný a lidumilný, pravičák je jen hanebný zkostnatělec, asi buržoust. Tak s chutí připomenu, že tyto výrazy pocházejí z dob Velké francouzské revoluce, kdy v národním shromáždění zasedali radikálové nalevo a konzervativci napravo. Toť vše, žádné kvalitativní hodnocení; společenský vývoj někdy vskutku vyžaduje si radikální změny, jindy zase potřebuje síly konzervativní, aby udržely radikalismus pod kontrolou. A zároveň si nemohu odpustit nepřipomenout, kam to levičácké usilování vedlo – k vládě teroru. Za vlády jakobínů v čele s Robespierrem přišlo o život nejméně 16 tisíc Francouzů. Členové jiné levicové frakce, girondisté, skončili pod guillotinou; zkrátka takový menší soudružský boj. Což se vždy opakuje! Tato informace většinou sejme onen sebevědomý výraz z tváře levičákovy, který o francouzské revoluci ví málo, pokud vůbec něco.

Máme ještě mnoho dalších podobných výrazů, které do novodobého jazyka vnucují neomarxisté. Postmodernismus stal se módním slovem, aniž by bylo jasno, co to je. Původně slovo moderní znamenalo novodobý čili současný, potom nabývalo více významových odstínů, takže dnes už ztratilo přesný obsah. Český Slovník cizích slov nám radí, že *postmodernismus jest přístup ke světu a pojetí skutečnosti i poznání jako neredukovatelné plurality, a proto odmítající univerzální výklad*. K tomu netřeba více dodávat!

Jedno z dalších ohrožení soudobé společnosti se skrývá za slovem multikulturalismus. To zdánlivě libě znějící slovo je jen trikem na cestě k rozbití tradiční společnosti a kultury. Kultura je komplexním souhrnem hodnot, nezbytných k existenci jednotlivce i společnosti v daném časoprostoru. Proto jinou kulturu si vyvinuli Eskymáci, jinou kulturu zase třeba novozélandští Maoři. Jenom magor chtěl by ty dvě kultury mísit pod jednu střechu! A přesto slyšíme z úst politiků žvanění o multikulturalismu dennodenně; jak ale můžeme, pozorovat: multikulturalismu se moc nedaří v západní Evropě, natož v Kanadě či Austrálii. Následkem multikulturalistických programů je rozpad tradičních hodnot a vznik banální moderní společnosti, kde se prosazuje kdejaká úchylka a propaguje kult ošklivosti. Nevěříte? Stačí jen se rozhlédnout kolem a vidíme, jak upadá kultura oblékání (rozřezané džíny coby světová móda), nevkus v architektuře, triviální zábava, oblíba bulvárního tisku atd. Mnohonárodní společnost mít můžeme a žít v ní může být i výhodné, ovšem za předpokladu, že máme všichni jednu společnou řeč a vzýváme stejné kulturní hodnoty. Neomarxistům však jde o něco zcela jiného.

Další, levičáky oblíbenou a často používanou nadávkou svých odpůrců, je slovo fašista. Opět jde o pomýlení, pokud se za fašisty označují Hitler a jeho kumpáni. Toto označení razil Stalin, aby překryl fakt, že Hitler byl národní socialista. Jako socialista byl ovšem úspěšnější než takový Stalin, Mao, Castro, Mugabe a mnozí další. Fašista je z úplně jiného těsta. Nelekejte se, když vám prozradím, že jedním z prvních fašistů byl král Svatopluk! Vzpomeňte na jeho poučení svých tří synů s pruty. Nu a ten svazek prutů se v italštině nazývá fascio. Této metafory se chopil Mussolini a vytvořil

fašismus jako řád pevné ruky. Za obdiv nestojí, ale plést si fašismus s nacizmem je znakem ignoranství. Bylo by snad dojemné pozorovat komunisty, jak někoho nálepkují fašistou, kdyby to nebylo zároveň zruďné.

Jiné podezřelé slovo populární ve slovnících dnešních intelektuálních dementů jest populismus. Pokud promluví politik k občanům otevřeně a politicky nekorektně, je hned sestřelen slůvkem populista. Ano, jsou politici, kteří mažou voličům med kolem úst, vlastně lžou, a zajímavé je, že jsou to převážně politici socialistického zaměření. Co ti se už naslibovali lidu, aniž kdy co důsledně splnili! Takže jest populismus a populismus!

Tak to by už mohlo stačit! Takových slovních mateníků je více a stále přibývají. My jim podlehnout nemusíme, pokud si jejich záludnost uvědomíme a neztratíme schopnost rozumné úvahy a odvahy svobodného přemýšlení. A nebylo by vůbec na škodu všem těm oportunistickým žvanilům či hňupům otloukat tyto slovní mateníky o hlavu. A řekněme si upřímně, lidé, kteří nás ať už svou zbabělostí nebo podlostí takto balamutí, nestojí za to, bychom jim popřáli sluchu. Je jen na nás zdali a jak se chceme bránit novodobé blbosti.

Nejtemnější hodina

Neviditelný pes 3. 2. 2018 P. Ivan Peschka

Tento článek není recenze, ale přesto vám dám doporučení: běžte se na ten film podívat, dokud ho ještě můžete vidět. A moc nečekejte, že si ho stáhnete, z internetu ho brzy odstraní.

Asi všichni vědí, že film pojednává o epizodě ze života sira Winstona Churchila, kdy se, jako čerstvě jmenovaný britský premiér v době, kdy Německo vítězí v bleskové válce v západní Evropě, snaží změnit britskou politiku ze vstřícnosti k Hitlerovi (zvanou appeasement) na boj proti nacismu.

V této souvislosti je zajímavá otázka, proč se autor rozhodl nazvat právě tuto chvíli tou hodinou nejtemnější. Vždyť my přece víme, jaké těžké hodiny ještě budou následovat, dokud nepříjde osmý květen 1945. Letecká bitva o Británii, masivní denní i noční bombardování britských měst včetně Londýna, nálet na Coventry, nasazení V-1 a V-2, evakuace dětí z Londýna a části Anglie do vzdálenějších oblastí, ústup před Rommelem z Bengházi a obležení Tobrukku, ardenská protiofenzíva – to všechno budou temné hodiny předsedy válečného kabinetu Jeho Veličenstva. Ale ta nejtemnější je ta, kdy...

... kdy vám vaši politikové, vaše strana, vaši kolegové nedovolí, abyste se mohli před zlem bránit, abyste mohli bojovat za svoji svobodu a za právo žít takový život, jaký chcete vy, místo toho, jaký vám chce vnutit nepřítel. Abyste mohli zlo nazvat zlem, pravdu pravdou, zbabělost zbabělostí. Abyste za svoji svobodu směli bojovat. Bojovat až do vítězství.

Asi chápete, proč film brzy zmizí nejen z distribuce, ale i z internetu. Je totiž v absolutním rozporu s tím, co nás učí, k čemu nás vede a co po nás chce naše vláda a vláda Evropské unie. Chtít si rozhodovat o sobě, o své svobodě, o svém stylu života, se zlem bojovat a nepřestat, dokud nezvítězíme – to je přece dneska hate speech.

Máme dneska spoustu politiků, jimž jsou vzorem zastánci appeasementu, jako byli pánové Édouard Daladier, Neville Chamberlain či Edward lord Halifax, i jejich pokračovatelé, jako byl Philippe Pétain, Vidkun Quisling a další. Politiků, kteří před bojem za svobodu preferují podvolit se zlu a vytěžit z toho osobní profit. Pánové, jako Schulz, Juncker, Macron, i paní Merkel – ti všichni se bojí, ne – štítí – nazvat zlo zlem, pravdu pravdou a svobodu nutností. Ti všichni nás nechají napospas zruďné fašisoidní ideologii, ať už se jmenuje jakkoliv, než aby vystoupili s poselstvím, že místo neustálého růstu blahobytu a HDP nám mohou slíbit jen dřínu, krev, pot a slzy. Ke konečnému vítězství, „které musíme získat, aby civilizace mohla přežít“.

Ano, máme moc politiků tohoto ražení. Je však kategorie, která nám chybí. Kategorie, do níž patřili „váleční štváči“, které nenáviděli nejen sověti a jejich nohsledi, ale kterým nemůžou přijít na jméno i jejich dnešní pokračovatelé v neomarxistické unii. Do té patří nejen sir Winston Leonard Spencer Churchill, ale i Ronald Wilson Reagan, 40. prezident USA, a britská ministerská předsedkyně Margaret Hilda

baroness Thatcher. Ti, kteří dávali přednost pravdě před politickou korektností, a boji se zlem před vyjednáváním, kam až ustoupíme, aby z toho oni ještě měli prospěch.

Možná, že bychom měli hledat někoho, kdo by do této kategorie politiků patřil. Nestal se jím Pim Fortuyn, protože byl zavražděn zeleným aktivistou za očerňování islámu, možná jím mohl být Theo van Gogh, kdyby nebyl zavražděn alžírským muslimem. Ne, nevím, kdo by sem dnes mohl patřit. Možná by se dnes našel jeden politik takového formátu, ale ten má svých starostí dost jako premiér státu, který je v permanentní válce už od svého vzniku v r. 1948. Opravdu, pochybuji, že by Benjamin Netanjahu tahal kaštany za EU, která financuje a všemožně podporuje jeho nepřátele. Pokud by se ale dnes nějaký vhodný „Churchill“ objevil, možná se to v životě nedozvíme, protože slova jako národ, bojovat nebo vítězství jsou povolena jen v kategorii historie nebo v kategorii sport. V kategorii politika jsou onou hate speech a tu je ze zákona nařizeno ve sdělovacích prostředcích a na netu mazat (např. v současném Německu, že?).

Sir Winston svoji nejtemnější hodinu ustál a vybojoval právo bojovat. Vybojoval právo vybojovat vítězství. Naše nejtemnější hodina dosud trvá. Ti, pro které je tato situace výhodná, nám stále brání nazývat zlo zlem a ještě nás za to trestají. Znovu se židé v Evropě bojí militantního učení, kterému státní moc měří jiným metrem, a odcházejí do bezpečí; znovu je podle německého soudu legitimní vypálit synagogu z politických důvodů. Naše nejtemnější hodina trvá a bude trvat do té doby, dokud si na svých politicích, na svých „zástupcích“, nevybojujeme právo zlo pojmenovat a postavit se mu. Právo umřít vstoj, nikoliv na kolenou.

Zakončím citátem z projevu Winstona Churchilla, v němž vzhledem k současné situaci původní slovo „ostrova“ nahradím slovem „kontinentu“.

Tedy: „Mají-li dějiny tohoto slavného kontinentu skončit, ať je to teprve tehdy, až se my všichni budeme topit ve vlastní krvi.“

P. S. Protože jsem se ve výše uvedeném článku několikrát otřel o EU a vícekrát o její „leadry“, budu určitě osočen z toho, že jsem placen Putinovými dezinformátory. Tak tedy, aby bylo jasno: Vztah p. Churchilla k lidem typu V. V. Putina by byl stejný jako třeba k Recepce Erdoğanovi, Mahmúdu Abbásovi, Abú Bakru al-Bagdádímu, Nikolásu Madurovi a dalším současným diktátorům. Ne, člověk, který si váží sira Winstona, opravdu nebude placen Putinem.

P. P. S. Tak běžte na ten film, dokud máte tu možnost – dlouho nepotrvá.

Autor je starokatolický kněz

Kdo se chová dětinsky

Neviditelný pes 5. 2. 2018 *Luděk Frýbort*

Ó, Hospodine, dejž ať se v příštím životě – v tomto už to nějak domydlím co český pisálek – stanu americkým spisovatelem! Mohl bych namazat na papír jakoukoli povrchnost, a už by byl na světě mezinárodní bestseller: milionové náklady, překlady do desítek jazyků, literární ceny jedna za druhou... toho se nedožije autor lotyšský nebo slovinský (když už nechci klást za příklad českého), ani kdyby se jeho dílo samou moudrostí jen tak nadouvalo. Ale proč to píšu: se zpožděním jako obvykle se mi dostal do ruky výtisk týdeníku Reflex a v něm rozhovor s americkým historikem Timothy Snyderem pod titulkem „Východní Evropa se chová dětinsky“. Měl bych k němu co připodotknout.

Východoevropané – tedy především Češi, Slováci, Maďari a Poláci – se dle názoru historika Snydera chovají dětinsky, jelikož se zdráhají přijmout větší počet uprchlíků (ne že by nepřijali vůbec žádného, to autor světového jména drobet přehnal). To na rozdíl od Němců, kteří – cituji – *jich přijali obrovské množství v rámci prosazování zodpovědnosti...* Nuže, jakožto německý občan a daní plátce bych věru nevěděl, v čem má spočívat ta zodpovědnost a za co; nekontrolovanému přílivu uprchlíků pak neotevřeli stavidla jacísi Němci, nýbrž sama o své vůli a bez konzultace s parlamentem paní kancléřka Angela Merkel, váhavě v tom následovaná tradičními partajemi, jako vždy neochotnými zabývat se něčím novým a nevyzkoušeným. Co se běžných, na vysoké politice nezúčastněných Němců týče, pozorují uprchlickou

záplavu spíš s obavami, čím dál naléhavěji se dožadující jejího omezení, čemuž se ovšem dostalo titulu *populismus*. V německé společnosti tak proti sobě stojí lidový populismus a oficiální blažená nevšímavost, vytváří se a dál šíří trhlina mezi vládnoucími a ovládanými, což není právě dobrým znamením do budoucna. I jest otázkou, kdo si počíná dětinštěji: zda ten, kdo předvídá svízele a maléry a hledí jim zamezit, nebo kdo se teprve s velkým břicha bolením odhodlává k protiopatřením, když už malér nastal, a ještě sotva k polovičatým.

Jako příčiny exodu milionů lidí z chudých či rozvrácených zemí uvádí autor bestsellerů T. Snyder leccos od klimatických změn až po *utrpení, které teď dopadá převážně na muslimské země* (k tomu dál), jen to nejzákladnější opomíjí: příšerné, geometrickou řadou se stupňující přelidňování právě chudých a nejchudších zemí světa. Proboha! Kdo máš počítač s napojením na internet, klikni si u hesla „Vývoj světového obyvatelstva“. Objeví se následující údaj: za jediný rok byla tato nenafouknutelná planeta nucena pojmout dalších 80 milionů duší. Pakli Německo, evropský to rekordman, přijalo milion běženců, fenomenální plodivost nerozvinutého Jihu vyrovná tu úlevu ani ne za týden! *Lidé severní Afriky a Blízkého východu se prostě budou snažit dostat na sever*, vyvozuje z toho pan Snyder... to se ví, že budou. Tak bych se snažil, být v jejich kůži. Jiná věc je, zda my, lidé onoho bájně bohatého Severu, si to musíme dávat líbit. Nemalujeme si nic na růžovo; trvalý příjem populačních přebytků z poloviny světa je možný jen za předpokladu vzdání se vlastní civilizační identity, jinak řečeno za cenu sebeobětování. Mělo by smysl, kdyby bylo aspoň částečným řešením uprchlického problému, ale jak patrně z uvedených čísel, jím není a být nemůže. Ze všeho se tak stává bohulibé, leč neúčinné gesto, pára do kázavých hub, příležitost k samoobdivnému předvádění se co duch šlechtný, nad tu xenofobní holotu povznesený.

Část světa, jež v současné době trpí nejvíce, je převážně muslimská, píše dále pan Snyder, a opravdu, je tomu tak. Ledaže do toho už zase míchá klimatické změny postihující *ze všech lidí na světě právě muslimy*... Zajisté, ctňý muži. Jest známa vědecká hypotéza, dle níž vítr vzniká tím, že se hejbou větve. Pakli se jeví býti nepravděpodobnou, neobracejme skutečnost naruby ani v uvedeném případě: příčinou těžkostí muslimského světa nejsou klimatické změny – ostatně neráčil zatím nikdo určit, jakým dílem způsobené lidskou činností, jaký má na svědomí ta potvora příroda a proč si zasedla zrovna na muslimy – nýbrž znehyněná, v sedmém století utkvělá, přitom svou absolutní nadřazeností si jistá věrouka islámu. Pan Snyder je sice odborník na východní Evropu, snad by ale mohl věnovat trochu pozornosti také jemu, když už vstupuje na tento poněkud tenký led. Zjistil by, že v islámském pojetí nekoná člověk nic, ani sebemenší prstem hnutí z vlastního podnětu, nýbrž zásadně a bez výjimky z vůle boží. Je to velmi pohodlná víra: zbavuje muslima zodpovědnosti za jeho činy. Snadněji se mu pak zabijí (*Nebyli jste to vy, kdo zabil, ale Bůh zabil – súra Pavouk, verš 17*), dobovačné války vede, a když na to přijde, i pustoší svou vlastní zemi, takže se z ní musí utíkat. Sýrie, Afghánistán, Líbye, Irák, Jemen, Somálsko... stále přibývá tzv. *failed states*, jimž už nepomůže ani Bůh, ani ďábel, kdepak, pane Snydere, tím nejsou vinny klimatické změny, ale rozkladná, vlastní zodpovědnost si nepřipouštějící ideologie islámu. Co se nás nevěřících týče, máme dobrý důvod, proč být nedůvěřiví k příselcům z těch končin. Jistěže prchají před bídou a násilím; svou víru si však nesou v hlavách s sebou a rozvrátivše jí své vlastní země, začnou rozvracet naše. Leda by v ní příchodem na sekulární Západ polevili, ale jak ukazuje francouzský příklad, pravidlem je spíš radikalizace. Pročež: korán do ruky, pročíst se jím (ne zrovna zábavná četba, připouštím), pak teprve poučovat, vážený pane. Ale zkrátím to povídání.

Nevím, z čeho odvozuje pořadatelka zmíněného rozhovoru své hodnocení, dle něž *rychlost myšlenek autora několika obsáhlých, geniálních knih* (tedy pana Snydera) je *tak závratná, že se musíte hodně soustředit, abyste je stihli sledovat*. No, jsou-li ony knihy stejně geniální jako v rozhovoru obsažené odpovědi, je genialita dosti lacino k máni. Spíš bych řekl, že jde o vcelku standardní multikulturně-politicko-korektnostní plky, jakých jsou u nás v Německu plné noviny. A už i to přestává platit, už i nejkrasomluvnější žurnalisté jsou občas nuceni přihlédnout k varovným skutečnostem, jak je stále se zrychlujícím tempem přináší čas. Namlouvat si něco jiného jest pak dětinské.

Tohle uveřejníme, tohle ne... Neviditelný pes 5. 2. 2018 Robert Troška

Běloch střelil na migranty? Na hlavní stránku! Migrantem rozřezaná běloška? Pssst!

Určitě jste si museli všimnout té bleskové reakce některých našich a zahraničních médií na střelbu italského občana na migranty. Čin okamžitě v médiích uveřejněn a nervy drásající obrázky a komentáře přidané.

V Itálii střelil 28letý Ital na šest migrantů, které postřelil, někteří museli být hospitalizováni v nemocnici. Určitě smutný a odsouzeníhodný čin, ale:

Pachatel byl **běloch**, byl odpůrcem migrace a navíc členem antiimigrační strany! A to je nejspíš důvod, proč média, jako jsou iDnes, Seznam zprávy nebo ze zahraničních renomovaná BBC, informují na svých hlavních stránkách jako **headline news**.

Vzhledem k tomu, že se takovýto politováníhodný čin stal ve stejné čtvrti, kde byla před několika dny zavražděna italská dívka, kterou pak pachatel rozřezal nožem, a že z vraždy je podezřelý nigerijský migrant, v jehož příbytku se našla dívčina krev na oblečení a další hematické stopy, je více než jasné, proč ke střelbě na migranty došlo právě tam.

Co je ale ještě zajímavější: zpráva o rozřezané Italce (bělošce) podezřelým nigerijským migrantem se ve výše zmíněných médiích vůbec neobjevila!

Kde je objektivita a hlavně vyváženost těchto médií?

Takže máme tomu rozumět, že životy původních obyvatel, resp. trestné činy spáchané na nich nejsou důležité, zatímco střelba na migranty se musí okamžitě zdůraznit a ukázat na kriminalitu původní populace?

Nebo jde o záměr pokud možno neinformovat obyvatele o kriminalitě nelegálních migrantů či dokonce jejich potomků z druhé nebo třetí generace, kdy útoky nožem, kyselinou nebo fyzická napadení se záměrně nezveřejňují a pokud již ke zveřejnění dojde, tak jen v případech, které jsou již tak „profláknuté“ na internetových sítích, že je v tisku nejde ututlat?

Záměr, nebo neprofesionalita?

Je zajímavé, že některé kauzy hromadného skupinového znásilnění páchané muslimskými gangy vybírajícími si své oběti mezi původní bělošskou populací ve Velké Británii nebyly zveřejněny vůbec z důvodu možné rasové podjatosti. A je zajímavé, že když se již konečně pravda o kriminalitě těchto gangů tvořených migranty nebo jejich potomky objevila v tisku, ihned se vynořila kampaň MeToo. Jaká náhoda!

Jak již známe z předešlých i uměle vyvolaných kauz stržených hidžábů, což média „dokázala“ náležitě zveličit a hystericky odsoudit, v případě útoku kyselinou, znásilnění nebo napadení ze strany migrantů nebo jejich potomků nastává vždy v těch samých médiích nepochopitelný mrtvolný klid.

A co v Itálii? Čelní politici nelenili a odsoudili jednání střelce, což je v pořádku. V dalším kroku média „nastartují“ srdceryvné rozhovory s postřelenými, kteří budou většinou italskou společnost obviňovat z nedostatku empatie a absence tolerance, ale v tomto případě alespoň budou mít tyto plátky s kým dělat rozhovor na rozdíl od umučených a posléze zastřelených obětí ve francouzském Bataclanu nebo roztrhaných těl obětí včetně malých dětí v britském Manchesteru, což spáchali přímo muslimští migranti, resp. jejich potomci.

Těžko se zbavit dojmu, že výše uvedená média na útok „bělocha“ a ještě k tomu zarytého odpůrce migrace čekala, aby mohla vítězoslavně a „podprahově“ sdělovat:

„Nejsou to jenom migranti, ale i původní obyvatelé, kdo páchají trestné činy.“

Jenže v tomto případě jde o záměnu příčiny za následek: dnešní střelba je reakcí na včerejší vraždu Italky migrantem a ne naopak.

Dojde-li k tomu, že oficiální média musí přiznat kriminalitu migrantů, nastupuje celý „zásobník“ výmluv a důvodů, proč k činu došlo – od psychicky narušených jedinců přes osobní frustraci až k urážce náboženské víry, přičemž o kterou nejmenovanou víru jde, víme všichni.

Pokud jsou právě v Itálii původní obyvatelé dennodenně konfrontováni se zvýšenou kriminalitou narůstající migrantské populace ať již se jedná o vyhrožování, krádeže,

znásilnění nebo v krajním případě i vraždy, můžeme se pak divit, že v této roztočené spirále násilí a pokrytectví určitým jedincům slabší povahy rupnou nervy a začnou jednat zkratkovitě!?

Nezaměňujme příčinu s následkem. A k médiím jednu malou poznámku: informujte, ale aspoň někdy přidejte k těm tunám politické korektnosti i trochu objektivitu a vyváženosti.

Převzato z blogu autora s jeho svolením

Spěje česká pravice k marxismu?

Neviditelný pes 6. 2. 2018 *Benjamin Kuras*

Mezi těmi českými osudnými osmičkami se rok 2018 začíná jevit jako jeden z potenciálně nejkatastrofálnějších v dějinách nejen českých, ale celoevropských. Že Evropská komise je nejen banda likvidátorů evropské civilizace, ale také už otevřeně marxistická, potvrdil sám vrchní komisař Juncker nejprve poctou Castrovi, a teď už samotnému Marxovi darovanému v kamenné podobě čínskou vládou Marxovu rodišti Trier. Z pozice ničím neomezovaných totalitně vládnoucích gangsterů vydávají pro Evropu jeden likvidační zákon za druhým. Ty se začátkem dalšího našeho osudného osmičkového roku zauzlovávají do smrtící smyčky, z níž nebude cesta ven, možná už nikdy. A protože se tu pořád nikdo nebouří ani nepohoršuje, je třeba to znovu a znovu opakovat, dokud to v celočeském povědomí nezakoření.

Evropský pilíř sociálních práv uzákoňuje všem migrantům stejnou finanční podporu, čímž odstraňuje dosavadní nevýhody migrace do postkomunistických členských zemí. Dublin IV obnovuje migrační kvóty, zdůrazňuje okamžitý přesun migrantů ze zemí „přemigrovaných“ do „nedomigrovaných“, čímž zaručuje brzký vznik migrant-ských čtvrtí a no-go zón a s nimi jdoucí nárůst zločinnosti a pouličního násilí včetně sexuálního i v našich městech po vzoru Malmö, Paříže a Bruselu (kde teď nově podle oficiální studie 88% žen zažívá sexuální obtěžování). Již několik let trvající cenzura mainstreamových médií se rozšiřuje na cenzuru internetu v Německu a Británii, s tvrdými pokutami a tresty vězení – a EU jedná o jejím nastolení celoevropském. Migrace z cizích nekompatibilních kultur se uzákoňuje bez stanovení limitu časového či početového, stává se „nezastavitelnou normou evropské reality“, potvrzuje Komise ústy komisaře pro migraci Avramopula. Německo samotné uzákoňuje 220 000 migrantů ročně, plus nekonečné počty rodinných příslušníků. Nedávno pozastavené migrační toky přes Libyi se opět dávají do tažení na Itálii. Nejnovější sebevražednou absurditu Evropská komise schválila v podobě usnesení o „klimatické spravedlnosti“ dávající Evropanům povinnost přijímat migranty prchající před špatným počasím.

Absurdně a paradoxně, nemění se dnešní česká „pravícovost“ v podporu levicové kulturně a civilizačně vražedné totality? Je toto vážně ta „skutečná liberální demokracie“, s níž chtějí čeští politici pokládat se za pravici splývat? Jen proto, že leží geograficky na západě? Je toto opravdu projev toho, co Západ znamená jako idea, ideál a civilizační systém svobody, debaty, spravedlnosti, úsilí o pravdivost, bádání, tvořivosti, podnikavosti, a prosperity, tolik staletí pracně piplaný – a takovým šmahem Evropskou unií dekonstruovaný?

Připomeňme si, že ze západu geografického historicky přišlo víc destrukcí Západu ideového, než z geografického východu. Křížáci, inkvizice, francouzská revoluce, marxismus, nacismus. To je pět. Z východu přišla jen jediná: sovětský komunismus. A i ten se sem dostal jen díky německému marxismu a německému nacismu, bez jehož války proti celé Evropě by se k nám nikdy neproválčil. Dnes se Evropa opět dostává do područí znovu probuzeného ideově antizápadního totalitního německví a francouzského revolucionářství. Kteří si navíc proti vlastnímu lidu pomáhají odvěkou antizápadní ideologií zvanou islám.

A vy že jste pravice? Jak se dokážete brát vážně?

Brusel mě jako město a turistický cíl nikdy moc nezaujal a nelákal. V druhé polovině ledna jsem ale do Evropského parlamentu v Bruselu odjel na svoji první „zahraniční cestu“ v pozici poslance Parlamentu ČR. Architektura a šedí budov evropských institucí je neuvěřitelně depresivní. Sterilní prostředí Evropského parlamentu člověka přivádí k myšlenkám, zda se neocitl v nějakém antiutopickém románu. Už na letišti v Praze člověk potkává spolucestující, u kterých je na první pohled zřejmé, že míří do evropských institucí. Stejným letadlem cestuje do Bruselu i jeden z českých euro-poslanců, který byl kdysi docela silnou a viditelnou tváří konkurenčního politického subjektu. Od chvíle, co odešel do Evropského parlamentu, mi naprosto vymizel z paměti a až náhodné setkání na letišti mi říká, jak jsou evropské instituce schopny naše politiky spolknout. Čest výjimkám, které našťastí existují.

Meziparlamentní setkání LIBE na téma migrace (The European Agenda on Migration – What about Legal Avenues and Integration?) je dialog desítek zástupců národních parlamentů s představiteli EU. Za dialog je to nicméně jen vydáváno. Na vystoupení má kromě úvodních referátů (vybraných nevím kým a nevím proč) každý z poslanců jen dvě minuty. Nedělal jsem si od samého začátku žádné iluze, že by snad podobné setkání mohlo přístup EU k migraci posunout byť o jediný milimetr tam či zpátky. Nečekal jsem, že se z dřívějších migraci vítajících politiků vyklubou její odpůrci. Nedoufal jsem, že dojde k přiznání fatální chyby, kterou Evropa v souvislosti s otevřením se masové migraci udělala. Přesto mě realita jednání a drtivá většina vystoupení dokázala přivádět v úžas.

Naprosto převládajícím postojem většiny evropských i národních poslanců je migraci chápat jako záchranu pro stárnoucí Evropu a příležitost k získání chybějící pracovní síly na evropský trh. Jiným pro ospravedlnění masové migrace stačí konstatování, že je Evropa humanistická a každý člověk, tedy i migrant, musí být na prvním místě. To nejsou okrajové příspěvky pár vybočujících poslanců, ale naprosto převládající přesvědčení, kterému se vymykali snad jen vystoupení nás, českých poslanců, vystoupení kolegů ze Slovenska a poslankyně z Maďarska. V té naprosté beznaději promigračních příspěvků jsem šel alespoň našim slovenským sousedům za jejich racionální vystoupení poděkovat a podat ruku. Viděli to stejně jako my. Vedle toho se poměrně s velkou znalostí reálií ptali na pokračující jednání o vládě v naší zemi, čímž mi opět ukázali, že toho o nás vědí více, než my o nich.

Celodenní jednání bylo rozděleno do několika bloků, které byly ale tak nejasně definovány a vymezeny, že bylo naprosto lhostejné, v jaké části člověk vystoupí. Výše uvedený název celého setkání naznačuje, a vystoupení účastníků to potvrdilo, že v oblasti migrace nejde EU o strukturální změnu přístupu a myšlení. Jde jí naopak o to, aby se migrovalo dále, ale migraci šlo označit za legální. Aby se migranti nevraceli do zemí svých původů, ale našli se cesty, jak si je v Evropě ponechat.

Během celého dne se zcela nekonceptně, ale ze strany pořadatelů zcela záměrně a programově, smíchávala diskuze o masové migraci, resp. jejich důsledcích, s diskuzí o migraci pracovní, individuální. Vedle tématu slučování rodin tak byla diskutována například tzv. modrá karta, kterou chce EU lákat do členských zemí vysoce kvalifikované zaměstnance. Takové záměrné míchání naprosto odlišných fenoménů má jediný důvod. Nedat možnost samostatně diskutovat důsledky a náklady masové migrace tak, aby mohla být po racionálním zvážení argumentů odmítnuta, ale naředit toto téma v řadě zemí probíhající individuální migrací pracovní síly různé vysoké kvalifikace.

Ve svém vystoupení, ve svých dvou minutách, jsem se snažil zejména představit na půdě Evropského parlamentu pozici České republiky k této věci, a to včetně nejdůležitějších částí usnesení k uvažovaným změnám azylové politiky přijatého před nedávnem Poslaneckou sněmovnou napříč politickým spektrem. Řekl jsem, že:

- *Česká republika dlouhodobě zdůrazňuje nutnost zaměřit se v souvislosti s migrační krizí na její příčiny, nikoliv pouze řešit její následky,*
- *prioritami by měla být větší efektivita návratové politiky, ochrana hranic, boj proti nelegální migraci a pašování lidí,*
- *pokud jde o reformu společného evropského azylového systému, pak podle České republiky musí být funkční azylový systém založen na konsenzuálním principu, neboť vynucená pravidla prohloubí politickou krizi.*

Ze zmíněného usnesení Sněmovny, motivovaného diskuzí nad návrhy změn azylové politiky označovaných jako Dublin 4, jsem zdůraznil, že:

- *Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR odmítá návrh na zavedení tzv. korekčního přidělovacího mechanismu a na něj navázané finanční sankce,*
- *odpovědnost za rozhodování v otázce azylu by podle Sněmovny měly nadále nést výhradně členské státy,*
- *budeme jako Česká republika prosazovat, aby se aplikovalo jednomyslné rozhodování na úrovni Evropské rady v případě zásadních změn azylové politiky.*

V reakci na předcházející vystoupení jsem ještě stihl říci, že nelze z nelegální migrace učinit legální pouze formou nějakého administrativního rozhodnutí. Zdůraznil jsem potřebu odlišovat masovou migraci, která způsobila v Evropě migrační krizi, od snahy lákat do členských států kvalifikovanou pracovní sílu prostřednictvím tzv. modré karty. Připomněl jsem i to, že je zvláštní považovat migraci za řešení nedostatku pracovní síly v EU a zároveň vidět hrozná čísla o nezaměstnanosti mladých například ve Španělsku.

Takové věty byly nicméně kapkou v moři migraci vyzývajících vystoupení. Dozvěděli jsme se, že nejlepší cestou, jak z nelegální migrace učinit legální, je slučování rodin, tedy umožnění příchodu rodinných příslušníků za současnými imigranty. Řecký poslanec z extrémně levicové Syrizi prozradil, že rodiny chtějí žít spolu. Pokud tomu tak není, drží hladovku, což jde na vrub EU. Musíme proto jednat rychleji. Estonský poslanec chce do Evropy lákat zaměstnance, proto je potřeba pracovat na modré kartě a slučování rodin. Podle něj nestačí migrantům pouze otevřít dveře, ale je potřeba dům i vytopit, abychom pro ně byli dostatečně atraktivní. Portugalská europoslankyně z frakce progresivních socialistů a demokratů doslova křičela, že se za Evropu stydí, jak málo toho pro migranty udělala, atd. Během přestávky jsem zašel na kávu do atria budovy Evropského parlamentu, kde mě překvapily poházené boty a oblečení směřující k fotografické výstavě (příběhu) o strastech cesty jednoho migranta z Afriky do Evropy. Samotné boty a oblečení na podlaze pak bylo reklamou a výzvou k donátorství pro organizaci distribuující oblečení migrantům, aby se jim pomohlo během zimního období. Hned vedlejší výstavka pak bojovala proti kožešinám. Tolik asi k tomu, čím europoslanci žijí. Cestou zpět do sálu mě naproti tomu zaujal v prostředí EP „disidentský“ plakátek krčící se v okně kanceláře zřejmě jednoho z europoslanců s textem „Merkel muss weg!“. I to je dnešní Evropský parlament.

O postojích a náladě v evropské politice, o hyperpolitické korektnosti, která ji charakterizuje, o jediném připouštěném názoru nejen na otázku migrace víme dlouho. Ale až osobní zkušenost s praktickou politikou evropských institucí člověka definitivně utvrdí, jak pramálo jsme schopni kormidlo evropské politiky pootočit. I výše popsané jednání bylo pouhým „dialogem“ bez jakýchkoliv závěrů. Byla to spíše hra na to, že i poslanci národních parlamentů mohou být na půdě Evropského parlamentu vyslyšeni a mohou nabýt dojmu, že se všichni na „budování“ EU podílíme. Není to pravda: nic, co zaznělo na meziparlamentním setkání, politiku EU v migraci neposune ani o milimetr. Rozhoduje se na úplně jiné úrovni a směr je vytýčen jasně. Je to směr v přímém rozporu s tím, jakou má pozici Česká republika. Bude nesmírně složité v tomto uspět. V této věci národního zájmu musí celá naše politická reprezentace hrát společně a velmi tvrdě. I tak je ale výsledek nejistý. Pro ty, kteří používají frázi o tom, že je třeba být u stolu, abychom mohli pozici EU ovlivňovat, doporučuji na podobné setkání vyrazit. Vystřízlivění bude velmi rychlé.

P. S. V době, kdy dopisuji tento text, informují zpravodajské servery o dohodě německé CDU/ČSU a SPD ohledně slučování rodin migrantů. Ročně má mít jen touto cestou do Německa možnost přijít dalších až 220 000 lidí!

Autor je poslanec, člen Výboru pro evropské záležitosti

Být Charlie?

Neviditelný pes 9. 2. 2018 Jaroslav Mith

Chránit svobodu projevu Merkelové dlouho nevydrželo

Atentát na francouzský satirický časopis Charlie Hebdo byl spáchán 7. ledna 2015.

Následujících pochodů Je sius Charlie se zúčastnila i Angela Merkelová a hlásila se tak ke svobodě projevu. Moc dlouho jí to nevydrželo.

Ani ne za tři roky prosadila Merkelová v Německu cenzuru internetu doslova čínských rozměrů.

Francouzský časopis Charlie Hebdo je známý tím druhem satiry, kterému opravdu není nic svaté. Dělá si více než tvrdou legraci z náboženství, politiků a dokonce i obětí trestných činů.

Když se jeho redakce stala v lednu 2015 terčem islamistických teroristů, byl to po několika letech nejkrvavější atentát muslimských fanatiků na evropské půdě. A byl to i útok na svobodu slova: tak byl chápán.

Ve Francii následovaly vlny solidarity, někdy možná až kýčovité. Ve zvláštním pochodu, jehož účastníci byli pečlivě vybráni a speciálními policejními jednotkami neprodyšně odděleni od okolí, jsme mohli vidět jak politiky evropských demokratických států v čele s francouzským prezidentem Hollandem a německou kancléřkou Merkelovou, tak představitele států totalitních, kde o nějaké svobodě tisku je možné psát jen ironicky.

Ale pochodů na solidaritu s časopisem Charlie Hebdo se po celé Francii zúčastnily i miliony obyčejných Francouzů. Tito lidé vyjadřovali spontánně podporu svobodě slova, svobodě humoru bez omezení, jedné z mála svobod, které nám v EU ještě zbývají.

A nápis Je sius Charlie, ke kterému se tehdy hlásila i Angela Merkelová, znamenal, že ochranou svobody slova možná i toho nejvulgárnějšího, chráníme svobodu slova nás všech.

Angele Merkelové toto přesvědčení dlouho nevydrželo. Zakrátko prosadila otevření dveří migraci a na pochopitelnou kritiku zareagovala cenzurou internetu a sociálních sítí. V Německu dnes za nesmazání vágně definovaných nenávislných příspěvků hrozí pokuty v řádech miliard, mazány jsou desetitisíce příspěvků, odsouzen byl novinář za zveřejnění historické fotografie zachycující setkání muslimského muftího s nacistickými pohlaváry, blokovány jsou profily poslanců spolkového sněmu, cenzuře se věnují stovky zaměstnanců.

A o rozsahu cenzury nerozhodují soudy, ale prim v ní hraje jakási s vládou spolupracující neziskovka, v jejímž čele stojí bývalá agentka východoněmecké Stasi. Svoji kariéru začala tak, že udala svoji kamarádku, která uvažovala o emigraci na západ. Co se v mládí naučíš...

Na internetu jde jistě nalézt mnoho hnusu, ale mějme na vědomí, že hájením svobody slova toho nejhoršího diskutujícího, chráníme svobodu slova všech ostatních.

Tvůrci naší Ústavy dobře věděli, proč je v ní doslova uvedeno, že cenzura je nepřípustná.

Autor je radní pro školství za ODS, Praha 4

Reflexe na šest minut a třicet čtyři vteřiny

Neviditelný pes 10. 2. 2018 *Vladimír Cícha*

Je to reakce na videozáznam z 19. ledna 2017, z předvečera inaugurace před několika dny zvoleného pětáctýřicátého prezidenta Spojených států amerických Donalda Trumpa, emailem zasláný krajanem a kamarádem žijícím již dlouho v Los Angeles. Paráda, obvyklá a nezbytná pro takovou událost. Po projevu prezidenta, ten s početnou svojí rodinou vystupuje k ohromně osvětlené soše Abrahama Lincolna v kamenném křesle Bílého domu: hudba, ohňostroj, dav, chvíle pochopitelně jedinečná a slavnostní.

Díval jsem se a záhy dostavovaly se zvláštní pocity. A protože mysl je mnohdy citlivá a reaguje různě na vjemy a impulsy, pohled na ten záznam proměnil mne v pozorovatele pociťujícího pojednou nemalou lítost a oprávněné zklamání, které se pokusím vysvětlit, ba zdůvodnit v následujícím povídání.

Ve dvacátém, na události přebohatém století, ve dvou světových válkách v Evropě se počínajících, nejen celý svět, ale právě Evropu zachránily Spojené státy americké.

Dnes, na počátku století následujícího, je již po několik let Evropa opět v nebezpečí, jaké politici a hodnostáři dnešní Evropy, a tedy i EU, zpochybňují, popírají; žádný program a jednotný plán nemají k odvrácení tohoto nebezpečí... islamizace kontinentu, než v nejhorším dojde i na Austrálii a Ameriku.

Není pro mne v takové situaci nic logičtějšího, než připomenout si onu pomoc USA v minulosti a doufat v ni i dnes. A tu, ponechávaje ve svém laickém mudrování Evropu stranou, přiznám smutek a zklamání úvodem zmíněné.

Kdo dnes, sleduje světové a domácí dění jen docela minimálně, vidí, že minulé ideologie fašismu a komunismu vyústily nakonec v různé druhy totality a zločinu, zatímco od sedmdesátých let dvacátého století zachvacuje, a to stále silněji a nepochopitelně, stejně zhoubná ideologie politické správnosti v kombinaci s multi-kulturalismem. V uplynulých letech nebylo v USA většího podporovatele a hlasatele této podivuhodnosti než prezident Barack Hussein Obama, a to za velmi účinné pomoci choti bývalého amerického prezidenta (kterého prof. Ulč celkem trefně a nejednou, pasoval na majitele nepokojného poklopce), paní Hillary Clintonové.

Pak se stala ona zvláštní událost: mezi uchazeči o křeslo v Bílém domě objevil se muž, o jehož úspěchu krom mála výjimek svět pochyboval (přiznám se k takové výjimce, hlavně po přečtení knihy zakoupené již v říjnu 2016 v Praze, napsané tím mužem jménem Trump). Dokonalý v politice – jak zdůrazňováno – outsider vyhrál. Legálně a právoplatně, většinu hlasů obecných, nikoli elektorálních, získala pro Clintonovou velice početná, zcela demokratická Kalifornie, jak známo. A rozjela se ta dosud nekončící kampaň demokratů, kteří za podpory levicově zaměřených médií zcela oproti v demokracii snad samozřejmému gentlemanskému přijetí volební porážky a popřání vítězi zdar v těžké práci prezidentské, nastaly časy a, žel, trvají dodnes, jaké snad by nemohl pamatovat žádný americký prezident minulého století; časy neustálého osočování, vyšetřování, prokazatelných lží, které spolu s jistými (nijak podstatnými, dle mého názoru) chybami prezidenta neobyčejně vykonávání jeho funkce stěžovaly a stěžují, neboť aktivita nekončí, jejím cílem je *impeachment* (z funkce odvolání) prezidenta a trapné zpochybňování jeho soudnosti a inteligence (jeho IQ je údajně 156). A přitom v pouhém roce dokázal Trump víc, než jeho předchůdce za osm let. Rekordní ekonomika, zaměstnanost, nízká nezaměstnanost, uznání a respekt v Číně, utužení již dobrého vztahu s Japonskem, o Izraeli ani nemluvě, utlumení divých snah severokorejského pošetilce, nemalý nedávný úspěch v Davosu, nový systém daňový, už dnes naznačující svou užitečnost; možno ještě pokračovat.

A právě toto je zdrojem mojí lítosti a zklamání nad stavem americké společnosti, politiků, sdělovacích prostředků. Proč řada logických a prezidentem prosazovaných názorů setkává se s nepřátelstvím těch ve volbách poražených? Proč právě v této další kritické době (není v dějinách samozřejmě první), v níž se svět ocitá, v neposlední řadě v nebezpečí islámského terorismu, proč právě v této době vykvetlo, co už běžně je klasifikováno ve sdělovacích prostředcích, tedy médiích, jako *fake news*, falešné, lživé zprávy? Kolik milionů stojí komise stále se navracející k ruskému ovlivňování amerických voleb, dosud se Stoprocentní jistotou neprokázaného. Kde se ocitla dnes, zásluhou levicového liberála Amerika, vzor a ochránce demokracie? Proč v té zemi osočován je prezident, který sdělí, že ilegální konání rovná se protizákonnému, trestnému? Proč je prezident, který konečně chce učinit přítrž finančnímu zneužívání a využívání své země, omezit neúměrné financování OSN, když většina ze 193 členských států netají se nepřátelstvím ke svému finančnímu podporovateli, v mnohém lidově řečeno chleboďárci, neustále napadán? Proč stěží existující rasismus bílého člověka je nahrazován stále prokazatelnějším rasismem Afro-Američanů, kteří nikdy neměli více práv a svobod v USA nežli dnes?

Lapidárně, s připomenutím moudrého rabína: Proč, proč, damn it, je všechno jinak? Z toho, že na mnohá proč nedostává se mi moudrého a logického vysvětlení nežli právě větou rabínovou... ovanula mne peruť lítosti a smutku nad dnešním morálním stavem Spojených států amerických. Neúctou jistých kruhů ke svému prezidentovi! A aby to nestačilo, západní Evropa, a to nejen snad z důvodu onoho dosti patrného smutného stavu v USA, jako by nějakým ďáblem (nebo politickou senilitou) postížená, s nepochopitelným gustem za příčinu všeho světového zla označuje právě

toho, kdo ji už dvakrát zachránil! Kdo se v takovém moderním Kocourkově má vyznat? Já to, přiznám, nejsem...

Století identity a zvíře v kleci

Neviditelný pes 12. 2. 2018 *Ivana Burešová Marková*

Česká republika je malým zázrakem. Maličká země, která si dokázala uchovat vlastní jazyk i místo na světě, a to navzdory všem událostem, které ji už dávno mohly vymazat z mapy. Necháme se teď o všechno připravit?

Dodnes si pamatují euforii všech lidí, když na sklonku roku 1989 shodili z hrbu balvan vlády komunistické strany. Těšili se, že budou mluvit, o čem chtějí. Že se budou moci svobodně nadechnout. Že se bez škemrání a s libovolným množstvím peněz podívají na vysněný Západ. Že „věčné časy se Sovětským svazem“ zas tak věčné nebyly a skončily. Čekal nás tehdy nádherný svět Svoboda.

Byli jsme tehdy jako zvířata, která žijí celý život v zajetí, a najednou jim někdo otevře tu nenáviděnou klec. Roztáhli jsme křídla a patřil nám celý svět. Byla to nádherná doba. Zmizela. Kde je ta odvaha? Kde je ta euforie? Kam zmizela ta křídla? Vidím zemi, která se choulí pod pohledem Evropské unie a snáší rány.

Necháváme si přikazovat, jak máme žít. Musíme se bránit, abychom mohli žít s těmi, se kterými chceme. Necháváme se vydírat přes dotace. Jsme vychováváni k tomu, abychom rozpoznali ty „správné“ informace. Krůček po krůčku ztrácíme svoji suverenitu. Příkrčení k zemi se plížíme zpátky do bezpečí té známé klece a bojíme se, abychom nepřišli o miskou žrádla (dotací). Je to stále ta stejná klec, jen má jiného majitele. A přesvědčujeme sami sebe, že jsme malinká země, kterou ostatní rozdupou. Nerozdupou! Nerozdupali nás tehdy, nerozdupou nás ani teď! Vylezme zase z té klece, nadechněme se a roztáhněme křídla. Jsme skvělá země s nesmírně šikovnými a chytrými lidmi. Přežili jsme staletí. Přežili jsme útlak i okupaci. Přežijeme i Evropskou unii.

Autorka je členkou Svobodných

Převzato z Buresovamarkova.blog.idnes.cz se souhlasem autorky.

Zlaté kapradí

Neviditelný pes 15. 2. 2018 *Luděk Frýbort*

Balada o každém desátém Němci Šumafuddínu Wadžábím

Co jsem se dozvěděl z jednoho postaršího čísla Lidovek: dle studie amerického průzkumného ústavu Pew Research Center prý bude do třiceti let každý desátý Němec muslim! Sakra, sakra. Ještě že se toho nedožiju, jinak abych se snad taky začal cvičit v ohebnosti, ono dosáhnout nosem na modlitební kobereček není pro staršího člověka jen tak. Avšak legraci stranou. Co bude za třicet let, neuhodne nejen výše zmíněný průzkumný ústav, ale ani sedmero mudrcův nejfousatějších. Má vývoj v zásobě všelijaké kličky, smyčky, zpětné proudy a jiné zapletence, jimiž nezřídka dospívá k pravému opaku toho, co bylo prorokováno; i kdoví, s čím se shledají naši vnukové v roce 2048, a nejen v Němcích.

To však je pouze jedna, zanedbatelnější stránka té věci. Ta druhá... i kdyby se předpověď proti očekávání měla naplnit, nebude muslimem každý desátý Němec, nýbrž každý desátý obyvatel německých zemí. To je totiž rozdíl. Z nikoho se nestává Němec (ale ani Francouz, Švéd nebo kam tak ještě směřují uprchlické houfy) tím, že překročí hranici a přihlásí se – nebo se taky nepřihlásí, dav přednost pokoutní existenci – na úřadě, ba dokonce ani tím, že získá občanství země, do níž se nezván vetřel. Víím, bývaly časy, kdy se u nás v Německu rozdávalo občanství jako balónky o pouti; zejména levicovější strany se o to horlivě zasazovaly v blahé naději, že se jim pak arabští, afghánští a jiní příselci odmění svými hlasy. Ukázalo se však, že je to počínání spíš kontraproduktivní; na jednoho takto získaného voliče z řad běženců připadlo patero ne-li ještě víc domácích lidí, jež si milá partaj odpudila, čítaje v to i přívržence nejskalnější. Jakž ostatně se v přítomné době čím dál zjevněji ukazuje:

strany stavějící se k uprchlickému problému s jistým opatrným přitakáním – velkým nadšením neslyne žádná – odešly z posledních německých voleb s bžundou, kdežto kritičtější strana AfD nebývale posílila. Avšak zpátky k – dejme tomu – Šumafuddínovi Wadžábímu, co se stal každým desátým Němcem.

Devětatřicátý rok uplývá od onoho dne, kdy ruksak na zádech, manželku a tříletého synka za ruku, uprchl jsem z komunisty ovládaného Československa do tehdejšího Západního Německa. Stal se ze mě za tu dobu – nebo aspoň v to doufám – loajální, dobře integrovaný, bezproblémový občan. Německy mluvím, čtu a píši bez obtíží, třebaže naprosté dokonalosti nedosáhne přistěhovalec nikdy; v tom ohledu moc rád slyším o různých pánech, co per-fekt-ně ovládají sedm i více jazyků. Se svým okolím jsem se sžil do té míry, že dokud se neprozradím svým českým přízvukem, nikdo nepozná, že jsem přišel odjinud. Přesto mi ještě něco chybí k tomu, abych mohl být nazýván Němcem. Vyměnit si českou kůži – o arabské či jiné takové nemluvě – za německou, anglickou atd. – to nejde ani při nejlepší, uvědomělé vůli tak honem, natož při vůli chabé nebo vůbec žádné. K dokonalé výměně dochází nejdřív ve třetí generaci, a to za předpokladu, že přistěhovalec pochází z oblasti kulturně blízké, což v případě různých Šumafuddínů... no, ne že by bylo naprosto vyloučené. Jsou tací, kteří dokonce odřeknuvše se islámu začlenili se vcelku úspěšně, i když málokdy dokonale, do západní společnosti. Je to ale zlomeček tak nepatrný, že nepadá na váhu; i jest pošetil se na něj odvolávat – vidíte, ten či onen to dokázal, proč ne ostatní. Jedna vlaštovka jaro nedělá a jeden konvertita ke způsobu západnímu už vůbec ne.

I lze si myslet své o Šumafuddínu Wadžábím, kterýžto se stal každým desátým Němcem. Osobně bych byl skromnější; stačilo by mi, kdyby se příselci z muslimského Orientu přizpůsobili evropským podmínkám aspoň čtvrtinou té míry, jaká je obvyká v naší české exilové komunitě. Ale i to je požadavek příliš náročný a z 99,9% nesplnitelný. Zbývající desetinka procenta... no, je potěšitelné, že i takoví jsou, třebaže vzácnější zlatého kapradí. Odvozovat z toho ale naděje na zarovnání rozdílů mezi způsobem evropským a muslimsko-orientálním, nebo třeba jen na víc než formální začlenění většího počtu příchozích z oněch pracizích krajů do zdejší společnosti je naivní, a hůř než to; je to vědomé zavírání očí před průšvihy plynoucími ze střetu dvou nevyhnutelně antagonistických civilizací.

Jak ukazuje příklad všech předešlých střetů, jednostranné ústupky, přijímání protivníkových podmínek a vše ostatní, čemu se svého času říkávalo uvolňování napětí, ještě nikdy žádné napětí neuvolnilo, spíš povzbudilo protivníka k tím soustředěnějším úsilím. Zpráva o každém desátém Němci, jímž bude do třiceti let muslim, je sice notně komická, zároveň však varující: nechali jsme proniknout protivníkovu předvoji do vlastních pozic. S tím už se asi nedá mnoho dělat; můžeme ale směřovat k tomu, aby předvoj, když už tady jednou je, aspoň dál nesílil. Aby nepůsobil rozkladně jak na veřejné finance, tak na obecnou morálku; pokládám pro svou osobu za nemravné, plní-li jedna část obyvatelstva celoživotně svými daněmi státní pokladnice, a druhá z nich stejně celoživotně čerpá. Receptem k aspoň částečnému odstranění té disproporce by mohla být rychlejší integrace příchozích v novém prostředí: tak, aby nebyli tělesně přítomni v Německu, v Holandsku nebo kam se tak prchává, srdcem a duchem v Libyi či v Iráku. Aby mohli říci v plném ztotožnění – tady jsem doma, jinam nepatřím, vracet se nechci a nebudu. Velkými nadějemi bych se ale neopájel.

Snad by mohli být adeпти uprchlické kariéry už předem upozorněni, že čím větší je kulturní rozdíl, tím obtížnější začlenění. Že o něco vyšší životní úroveň je věc sice příjemná, časem však nad ní může převládnout pocit vykořenění, po něm zášť a třeba i nějaká ta teroristická bombička. Že určitý nostalgický vztah ke starému domovu je údělem každého přesídlence, nesmí ale převládnout nad vztahem k novému; kdo se nedokáže do té míry odpoutat od země původu, nikdy z ní neměl odcházet. Ostatně jsem i mezi českými exulanty poznal řádku takových případů, co teprve lze čekat od příchozích z končin, kde je naopak a obráceně všechno.

Český exulant – i když také jak který – se integruje ještě poměrně snadno. Není to dáno nějakou obzvláštní přizpůsobivostí, ale že nás není tolik, abychom vytvářeli uzavřené komunity. Polákům to trvá o něco déle, Rusům ještě déle: muslim se neintegruje, přesněji řečeno nesmí integrovat nikdy. Plná integrace by znamenala odřeknutí se islámu; to od něj nelze vyžadovat. Zakotvení ve víře Prorokově mu

dodává vědomí morální převahy, jedinou jistotu ve světě, kde vše od těch bot a čepic až po letadla a automobily je dílem nevěřících. Můžeme pozorovat, že Vietnamci, Číňané a jiní dálněvýchodní hosté... ne že by se kdovíjak integrovali. Nepůsobí ale rušivě, jsou svým okolím bez podstatnějších výhrad přijímáni, při bližším styku působí dokonce sympaticky. Je to tím, že na rozdíl od muslimstva nepokládají své náboženské a jiné obyčeje za cosi lepšího, hostitelské společnosti nadřazeného.

Co s tím... asi jen si držet naše Šumafuddíny trochu od těla. Do zemí Koruny české se zatím moc nehrnou, ale co není, může ještě být; i jest třeba vzít na vědomí, že nejsou jako příslušníci jiných, někdy i o dost vzdálenějších kulturních okruhů. Jsou a zůstanou rušivým tělesem v zemi, jež je přijala, leda by... jak již uvedeno: leda by se zbavili pocitu nadřazenosti, plynoucího z vědomí dokonalosti své víry a veškerého životního způsobu. Ne že by se takový Šumafuddín naprosto nemohl stát každým desátým Němcem, eventuálně Čechem; jeho cesta k tomu cíli je mu však stokrát delší i kamenitější než kohokoliv jiného.

A co je za vámi?

Neviditelný pes 16. 2. 2018 Tomáš Zdechovský

Za kardinálem Dukou stojí činy lidskosti a pokora

O popeleční středě bychom si měli sypat popel na hlavu, ne protestovat proti smyšleným chybám kardinála Dominika Duky, který navíc už sám během ledna prohlásil, že ke dni svých 75. narozenin pošle papeži svou rezignaci...

Podepsal jsem petici na podporu kardinála Duky adresovanou papeži, v níž se píše:

„V době, kdy se v médiích objevují nespravedlivá obvinění proti osobě pražského kardinála Dominika Duky, cítíme mravní povinnost vyjádřit Vaší Svatosti i náš odlišný názor. Pražský arcibiskup Dominik Duka vykonává svoji službu způsobem, který lze popsat jako velmi přátelský a vyvážený, a to i směrem k názorovým oponentům z řad kléru a věřících. Účastní se častých ekumenických aktivit a má dobré vztahy s představiteli jiných křesťanských církví a místní Židovské obce. Kardinál se dostal do konfliktu pouze s představiteli extrémní levice, což je proud v české církvi zcela marginální. Tato skupina kardinála kritizovala například za to, že v jedné z farností diecéze nedovolil pořádat akce festivalu Gay Pride nebo že několikrát vyjádřil podporu rodině tvořené matkou a otcem. Veřejných happeningů proti kardinálovi, pořádaných skupinou okolo sdružení Radikálně feministické křesťanky, se dosud nikdy neúčastnilo více než deset osob. I mediální pokrytí těchto akcí bylo velmi okrajové. Kardinál není zastáncem politicky extrémních ani jinak vyhrocených názorů, snaží se na veřejnosti vystupovat jako mediátor. Je plně v kompetenci Svatého otce prodloužit či neprodloužit pražskému arcibiskupovi mandát. Chceme se však vyslovit proti diskreditační kampani, která je vůči němu vedena.“

... a začaly mi chodit rozzlobené reakce, jak jsem jen mohl. Nezbyvá mi než zopakovat to, co jsem už publikoval na sociálních sítích:

Veřejně odsuzuji dopis „skupiny katolíků“ papeži, který ho vyzývá k neprodlužování mandátu kardinála Dominika Duky. Nemluví mým jménem. Kardinál je člověk, kterého si osobně obrovsky vážím za jeho postoje v době komunismu a práci pro církev v době dnešní. Nikdy nebudu hodnotit lidi podle mediálních zkratk, ale podle osobní zkušenosti.

Má osobní zkušenost s kardinálem Dukou

Už před svým zvolením do Evropského parlamentu jsem sliboval, že se pokusím pro královehradecký kraj získat nějakou památku UNESCO, protože zde žádnou nemáme. Volba padla na Broumovsko s jeho barokními kostely, klášterem a komplexem Adršpašsko-teplických skal. Oslovili jsme různé významné osobnosti a ústní podporu získali od exministra kultury Daniela Hermana a pana prezidenta Zemana. Jediný, kdo nám z představitelů církve (a vyzdvihují, že jde o kostely) pomohl, byl pan kardinál Duka, který dokonce jako jediný skutečně poslal oficiální záštitu písemně.

Pan kardinál Duka v čase, kdy může mít volno, navštěvuje i ty nejmenší obce. Například jsme se setkali v obci Bělá u Rychnova nad Kněžnou s 86 obyvateli či v Sedloňově se zhruba 200 obyvateli, kde vysvětil opravenou kapličku, ale i mnoho dalších. Vždy pro něj bylo charakteristické, že se zde bavil se všemi lidmi a nechoval

se „papalášsky“. I tu poslední babičku pozdravil – přátelsky, s pokorou a bez morali-zování.

Dále jsem velmi ocenil, když jako předseda České biskupské konference vyzval kněze českých i moravských církevních provincií, aby se připojili ke vzpomínce na při teroristickém útoku brutálně zavražděného francouzského kněze Jacquesa Hamela v Saint-Etienne-du-Rouvray. Nebo když zkritizoval Lidl, který na svých výrobcích odstranil kříže ze střech kostelů. To dělá člověk, který je skutečnou morální autoritou, která hájí naše křesťanské kořeny.

A samozřejmě také to, že napsal otevřený dopis pražskému primátorovi Svobodovi, aby ještě jednou zvažil svou záštitu nad akcí Prague Pride, protože se podle jeho názoru: „*nejedná o otázku práva menšiny na toleranci, ale o propagaci uvolněného životního stylu, který není zodpovědný ani důstojný a krásný.*“

Ty, kdož jsi bez viny, první hod' kamenem

Kardinál Duka rozhodně není černobílý a můžeme s ním třeba polemizovat o tom, jestli je správně blahopřát všem vítězným parlamentním stranám, ale když se přečte skutečný obsah dopisu, tak lze těžko kardinálovi něco vytknout. I Ježíš se snažil obrátit hříšníky. Ten, kdo morálně kritizuje pana kardinála, by se i měl zamyslet nad tím, jestli jen nevidí třísku v oku druhého a nepřehlíží trám v tom svém. A k tomuto pokrytectví podle mě došlo u signatářů oné petice proti kardinálovi.

Tu nejprve podepsalo 99 lidí převážně z Prahy, což samo o sobě není nic proti ničemu. Pro mě bylo překvapivé, že seznam zveřejnili až na popeleční středu. A v den, kdy se máme připravovat na půst, stálo před arcibiskupstvím zhruba deset aktivistů, kteří zde dost divadelním způsobem protestovali. V maskách.

Nemá smysl zjišťovat, kdo přesně tam na „protestu“ byl. Stačí jména pod peticí, kde je třeba Magdalena Šipka a další vzory „křesťanské morálky“. Sexuální aktivistka, která se rozvedla a nyní žije ve třech se dvěma bisexuálními muži, o čemž ráda na potkání vypráví. A ta chce hodnotit morální integritu kardinála Duky? Proč? Kardinál ji také za její osobní život nehodnotí.

Takto si nepředstavuji věřící křesťany, ani ty „laické“, jak sami sebe v petici označili. Jsou to prostě jen lidé, kteří touží po vlastním zviditelnění. A to v momentě, kdy se už během ledna kardinál Duka nechal slyšet, že na své 75. narozeniny v dubnu napíše papeži rezignační dopis, předá mu jej přes papežského velvyslance a nechá jej rozhodnout. On prý stále více chápe, že ta hranice 75 let je dobrá. Člověku opravdu ubývá sil, i když je zdravý. Nároky úřadu znamenají neustálé cestování, jednání, řešení sporů, rozhodování a je to opravdu služba.

Své vysvětlení, proč stojím za kardinálem Dukou, bych proto zakončil citací jednoho z kardinálových textů, v němž hodnotil výsledky voleb: „*Největšími nepřáteli demokracie v naší zemi jsme my sami, jestliže nebudeme čestnými a pravdivými občany se zodpovědností za společné dobro, nikoliv pouhými bojovníky za naši stranu.*“ A pokud se někomu nelíbí, že se církev údajně snaží ovlivňovat světský život, nevměšujme se do rozhodnutí papeže a nechme jej rozhodnout. Znam Dominika Duku osobně přes 20 let. A pokud zůstane ve svém úřadu ještě další dva roky, určitě tím papež František české katolické církvi neublíží. Ba naopak.

Autor je europoslanec za KDU-ČSL, člen Rozpočtového výboru Evropského parlamentu

Učiníme islám opět velkým Neviditelný pes 19. 2. 2018 *Judith Bergman*

Komisař EU pro migraci, vnitřní záležitosti a občanství Dimitris Avramopoulos nedávno napsal: „*Nemůžeme a nikdy nebudeme schopni zastavit migraci. My všichni musíme být co nejdříve připraveni akceptovat migraci, mobilitu a diverzitu jako novou normu a přizpůsobit tomu odpovídajícím způsobem i naši politiku.*“

Avramopoulos také napsal: „*Migrace se hluboce prolíná s naší politikou v ekonomice, obchodu, výchově a zaměstnanosti.*“ Vzhledem k tomu, že tito lidé by chtěli, abychom uvěřili, že migrace se stala neodvratnou a zdánlivě nespornou politikou EU, je zásadní analyzovat, jakou „diverzitu“ EU zve k usídlení v Evropě, aby zdomácněla na evropském kontinentu.

Profesor islámské náboženské výchovy na univerzitě ve Vídni Ednan Aslan provedl nedávno na popud městského odboru pro integraci průzkum na vzorku 288 z přibližně 4 000 převážně afghánských žadatelů o azyl v rakouském městě Graz. Členové tohoto odboru chtěli nepochybně znát názory nově přicházejících muslimů. Výsledky byly publikovány ve studii „*Religiöse und Ethische Orientierungen von Muslimischen Flüchtlingen in Graz*“ („Náboženská a etická orientace muslimských uprchlíků v Grazu“).

Podle této studie jsou dvě třetiny žadatelů o azyl muži, většinou ve věku pod 30 let. Všichni chtějí zachovávat své tradiční, konzervativní islámské hodnoty. Tito migranti jsou extrémně nábožensky založeni, 70% z nich chodí pravidelně do mešity na páteční modlitbu.

Ženy jsou nábožensky založeny stejně silně, ne-li více: 62,6% se modlí pětkrát denně, to je mnohem více než muži (39,7%). Navíc 66,3% žen nosí na veřejnosti šátek a 44,3% žen odmítá podat ruku mužům.

Polovina migrantů (49,8%) uvádí, že náboženství u nich nyní, když žijí v Evropě, hraje větší roli, než dříve v jejich rodných zemích. 47,2% z nich je přesvědčeno, že židé a křesťané sešli ze „správné cesty“, a 47,8% z nich si myslí, že budoucnost islámu by byla ohrožena, pokud by byl islám interpretován moderním a současným způsobem.

Pro 51,6% dotazovaných je nadvláda islámu nad ostatními náboženstvími naprosto nesporná. 55% z nich věří, že nevěřící se dostanou do pekla.

Je v nich hluboce zakořeněn antisemitismus: 46% z nich věří, že židé mají „příliš velký vliv na světové záležitosti“, a 44% z nich je přesvědčeno o škodlivosti judaismu. 43% z nich míní, že židé si za to, že jsou pronásledováni, mohou sami, zatímco 54,5% z nich se domnívá, že se židé starají jen o sebe.

Migranti jsou netolerantní nejen k jiným náboženstvím: 50% z nich tvrdí, že homosexualita je hřích. 44% respondentů uvedlo, že schvalují násilí na ženě, pokud svého muže podvádí. 43% z nich rovněž uvedlo, že otcové mají právo užít násilí proti svým dětem, pokud je to nezbytné.

Když odbor pro integraci v rakouském městě Graz provedl průzkum na vzorku 288 z přibližně 4 000 převážně afghánských žadatelů o azyl, tak tyto migranti vyjádřili hlubokou intoleranci vůči křesťanům, židům a homosexuálům.

Rakouská studie není první studií tohoto druhu, která ukazuje, že muslimští migranti přinášejí do Evropy nadřazené, antisemitské a misogynní názory. V roce 2016 provedl německý think tank Hanns Seidel Foundation v Bavorsku studii mezi téměř 800 migranty ze Sýrie, Iráku, Afghánistánu a Eritreje. Tato studie ukázala, že patriarchální názory jsou mezi dotazovanými migranty velmi rozšířené, zvláště mezi migranty z Afghánistánu a mezi většinou nemuslimskými migranty z Eritreje. Více než 60% z nich je přesvědčeno, že ženy by se měly držet doma. Antisemitismus těchto migrantů byl dalším důležitým poznatkem této studie, která ukázala, že bez ohledu na věk a vzdělání si většina migrantů udržuje antisemitské názory. Více než 50% Syřanů, Iráčanů a Afghánců řeklo, že „*židé mají ve světě příliš velký vliv*“.

Antisemitismus se skutečně v Německu tak rozšířil, že se Německo nedávno rozhodlo ustanovit zvláštního komisaře pro boj proti němu. Německo rovněž údajně připravuje legislativu, která by umožňovala migranta s antisemitskými názory deportovat ze země. Urážka „*Ty žide!*“ se údajně stala běžnou urážkou mezi muslimskými žáky v berlínských školách.

Ostatní studie a průzkumy rovněž odhalují, že muslimové v Evropě si cení právo šaría mnohem výše než národní zákony příslušné země.

Britský průzkum v roce 2016 ukázal, že 43% britských muslimů „*bylo přesvědčeno, že části islámského právního systému by měly nahradit britské právo a jen 22% britských muslimů tomuto mínění oponovalo*“. Jiný průzkum, také z roku 2016, zjistil, že téměř čtvrtina (23%) všech muslimů podporuje zavádění práva šaría v některých částech Británie a 39% muslimů souhlasí s tvrzením, že „*manželky by měly vždy poslouchat své muže*“. Téměř třetina (31%) z nich si myslí, že by pro britské muslimské muže bylo přijatelné mít více než jednu ženu. Podle stejného průzkumu se 52% muslimů domnívá, že homosexualita by měla být ilegální.

Podle studie z roku 2014 týkající se marockých a tureckých muslimů v Německu, Francii, Nizozemsku, Belgii, Rakousku a Švédsku průměrně téměř 60% muslimů v průzkumu souhlasilo s názorem, že muslimové by se měli vrátit ke kořenům islámu, 75% z nich si myslí, že je možná pouze jedna interpretace koránu, a 65% z nich prohlásilo, že právo šaría je pro ně důležitější než zákony země, ve které žijí. Konkrétně v Německu považuje právo šaría za důležitější než německé zákony 47% muslimů. Ve Švédsku považuje právo šaría za důležitější než švédské zákony 52% muslimů.

S těmito studiemi a průzkumy souzní i prohlášení evropských zpravodajských služeb. V Německu zpravodajské agentury počátkem podzimu 2017 varovaly že, „*Importujeme islámský extremismus, arabský antisemitismus, národní a etnické konflikty jiných národů a rovněž zcela rozdílné chápání společnosti a zákonů*“. Čtyři hlavní německé zpravodajské agentury daly jasně najevo, že „*německé zpravodajské agentury... nebudou schopny řešit tyto importované bezpečnostní problémy, stejně jako i narůstající reakce německé populace*“.

V Norsku šéfka norské Policejní bezpečnostní služby (PST) Benedicte Bjørnland v lednu 2016 prohlásila, že nikdo se nemůže „*domnívat, že se nově příchozí budou automaticky adaptovat na normy a pravidla norské společnosti*“.

„*Nově příchozí navíc nejsou homogenní a mohou s sebou přinášet etnické a náboženské rozbroje... Pokud paralelní společnosti, radikalizace a extremistické prostředí budou trvat delší dobu, budeme mít jako bezpečnostní služba problém.*“

Není vůbec překvapivé, že se Evropané začínají ozývat, že už se necítí ve svých vlastních zemích jako doma. Nedávná belgická studie, ve které bylo dotazováno 4 734 Belgičanů, odhalila, že dvě třetiny Belgičanů cítí, že jejich země je čím dál tím více „*cílem cizí invaze*“. Dvě třetiny dotázaných uvedly, že „*v Belgii je příliš mnoho imigrantů*“, a 77% z nich souhlasilo s prohlášením „*Dnes se tu už necítíme jako doma, tak jak tomu bylo dříve (před masovou migrací)*“. Podle 74% dotazovaných je islám „*netolerantní náboženství*“, 60% dotazovaných prohlásilo, že přítomnost tolika muslimů v zemi ohrožuje jejich identitu. Jen 12% z nich řeklo, že věří, že toto náboženství je pro Belgii „*zdrojem obohacení*“.

Studie se také dotazovala 400 belgických muslimů: 33% z nich prohlásilo „*západní kulturu nemáme rádi*“, 29% z nich řeklo, že věří, že islámské zákony jsou nadřazeny belgickým zákonům, a 34% z nich prohlásilo, že by „*rozhodně preferovali politický systém inspirovaný koránem*“. Studie rovněž zjistila, že 59% muslimů by odsuzovalo manželství svého syna, pokud by si vybral za manželku nemuslimku, a stejně tak by 54% muslimů odsuzovalo manželství své dcery s nemuslimským partnerem. Odezvou na tuto studii od různých kritiků -- od veřejného rozhlasu RTBF, liberálních novin *Le Soir*, institutu sociologického výzkumu *Survey and Action* a nadace *This is Not a Crisis* (Toto není krize) -- bylo tvrzení, že „*pozorují mezi Belgičany vzestup skutečné antimuslimské paranoie, která začíná dostávat patologický rozměr*“.

Ukazuje se, že tyto studie, průzkumy veřejného mínění a zprávy zpravodajských služeb neudělaly na evropské lidry ani ten nejmenší dojem. Podle snílkovských slov Avramopoulose nestačí, že zejména muslimští migranti, kteří přišli do Evropy, „*našli v Evropě bezpečí*“. Podle něj „*musíme také zajistit, aby zde našli domov*“.

Otázkou, která však zůstává nezodpovězena, je: Pokud se evropští lídři snaží učinit islám v Evropě opět velkým, – kde by si měli Evropané vybudovat svůj domov?

Autorka je publicistka, právnička a politická analytička

Překlad původního textu: Europe: Making Islam Great Again

Překlad: Josef Janeček

Převzato z webu Gatestone Institute

70 let černého února

Neviditelný pes 24. 2. 2018 Tomáš Guttman

25. únor 1948 je jeden z nejčernějších dnů v české historii; moc nad zmatenými občany tehdy převzala Ruskem zorganizovaná lůza.

V roce 1948 získali komunisté hladce moc nad obyvatelstvem, které jim v předchozích téměř demokratických volbách dalo 38%. Připomíná to 37,2% hlasů, které dostali nacisté v německých demokratických volbách v červenci 1932, krátce před tím, než se zmocnili vlády a demokracii zrušili. V západním Německu byla demokracie přerušena na 12 let, v Československu na 41 let.

Komunisté v Česku popravili přes 200 politických odpůrců, na útěku z republiky zabili přes 200 občanů, ve vězeních ubili či nechali zemřít přes 4000 politických vězňů, trestnými tábory a uranovými doly prošlo přes 20 000 vězňů, z nichž tisíce později zemřely na následky věznění. Přes 200 000 lidí z politických důvodů emigrovalo, 200 000 lidí spolupracovalo s StB a donášelo na své sousedy, milióny lidí strávily desítky let svého života ponižováním sebe a druhých. Miminka modrala z dusitanů ve vodě, lesy rezavěly z kysličníků ve vzduchu, lidé umírali o 10 let dříve než v západních zemích, obyvatelé trávili velkou část života ve frontách na všechno včetně pitné vody pro miminka, toaletního papíru a základních potravin.

Proč lidé v roce 1948 tak snadno ustoupili? Předchozí pronacistická vláda mnoho lidí zlikvidovala, zahnila do emigrace či morálně zlomila. Po válce lidé hledali na východě něco nového a nechápali, že nový systém nebude na zkoušku, ale napořád. Pamětníci vymírají, ale dost lze vyčíst například z knihy *Únorová tragédie* od jednoho z účastníků oněch událostí, Huberta Ripky, který byl Benešovým spolupracovníkem po mnoho let a který byl ministrem v jeho vládě v celém kritickém období 1945-1948. Jako pravý socialista Ripka věřil s ostatními politiky kolem Beneše na učení o sociální spravedlnosti, která je nadřazena zdravé ekonomice a osobním svobodám, a také věřil, že šikovnou diplomacií se podaří zachovat demokracii i přes úzké vtahy se Sovětským svazem.

Ripka věřil, že všechny vrstvy obyvatelstva měly oprávněně k Rusku přátelský vztah, a doufal, že se ČSR vyhne bolševizaci, když povede vůči SSSR pozitivní politiku. Chlubil se, že Čechoslováci byli s Ruskem ve výborných vztazích, na rozdíl od Poláků, kteří chovali vůči SSSR jakousi nepochopitelnou rezervovanost. Ripka hrdě konstatoval, že všichni členové londýnské vlády byli nakloněni znárodnění. Od počátku přijímala Benešova vláda ještě v emigraci požadavky komunistů, po válce odsouhlasili komunistům zrušení agrární strany a zrušení volebního práva pro část voličů pod záminkou, že kolaborovali s Němci.

Když ruský medvěd ukázal zuby, Ripka si nepřiznal chybu a napsal: „Nezmýlili jsme se v politické linii: byla jediná možná, ale podcenili jsme dynamičnost ruského imperialismu...“ Divné klišé. Trvá na svém: „Kam nás mohla dovést politika málo přátelská vůči Rusku? Mohli jsme vyprovokovat konflikty se všemocným sousedem, když jsme nemohli počítat s podporou západních mocností?“ A hořekuje: „V Československu ujařmili zemi, v níž reakcionářské menšiny nepřátelské sociálnímu pokroku vůbec nebyly.“ Je tak podoben Dubčekovi, kterého také ruští kamarádi zklamali. Zajímavé je, jak buržoasní demokrat Ripka používá zcela vážně komunistickou hantýrku, včetně výrazů jako „reakcionáři“, „nepřátelé pokroku“ aj. Těžko se můžeme divit, že takové buržoasní demokraty, jako byl Ripka, považovali komunisté za úplně – samozřejmě užitečné – idioty. Jak Národně socialistická strana tak Sociálně demokratická strana aktivně komunistům pomáhaly. Při jednáních s Moskvou o přijetí či nepřijetí amerického Marshallova plánu telefonoval Jan Masaryk z moskevských jednání a vehementně žádal československou vládu, aby přijala Stalinovy podmínky a aby odmítla Marshallův plán. Moskva jednala s českými vyjednávači velmi urážlivě, ale Ripka souhlasil s prezidentem Benešem a celou vládou, že nezbyvá než se podřídít. „Odhodlali jsme se k tomu se sebezapřením a s pocitem ponížení,“ píše Ripka. Jan Masaryk se dokonce svěřil Ripkovi, že se červenal hanbou; dodal: „Opravdu jsem měl co dělat, abych se udržel.“ Ale udržel se, nezvedl prst ani hlas proti agresivitě komunistů a čekal, až ho přišli vyhodit z okna. Protože byl synem Tomáše Masaryka, lidé si jej zidealizovali a mluvili o něm jako o Honzovi Masarykovi; vytvořili kolem tohoto alkoholického žvanila mýtus lidového aristokrata.

Vedle pocitu ponížení popisuje Ripka také, jak se na veřejných shromážděních snažil přesvědčit posluchače o skutečných výhodách, které sovětské dodávky pro Čechy znamenaly, a divil se, že mu lidé nevěří. Schizofrenie? Beneš se zdál koncem roku 1947 optimistický a věřil, že komunisté ve volbách prohrají. Krátce před komunistickým pučem sdělil Ripkovi, že se mu zdá, že komunisté si nejsou svou věcí

jisti, mají strach a že za ním přišli prosit o ochranu. Naivita, či idiotství? U méně informovaného člověka bychom zdvořile připustili naivitu, ale u člověka, který se věnoval celý život diplomacii a politikaření, nelze mluvit o naivitě. Komunisté, za nepochopitelně pasivního přihlížení všech ostatních, se zmocnili již dávno před únorem všech nitek moci a před pučem za ně začali tahat. Desítky sovětských poradců komunistům asistovalo, komunisté vytvořili ozbrojené skupiny po vzoru nacistických bojůvek SA, bránili přístupu do rozhlasu oponentům, nutili dělníky manifestovat a mlátili ty, kteří se vzpírali. Papírny odmítly dodat papír nekomunistickým novinám. Komunisté rozdávali svým bojůvkám zbraně a začali zatýkat příslušníky jiných stran.

Komunisté se sice zmocnili značné části policie, ale armáda byla údajně připravena jít v drtivé většině za Benešem. Komunisté sice strašili odpůrce tím, že Rusové jim přijdou na pomoc, ale ruská armáda na našem území nebyla a Stalin údajně s intervencí v Česku nepočítal. Ripka s dalšími demokraty vyzvali v únoru Beneše, aby se komunistům konečně postavil na odpor, ale Beneš ustrašeně namítal, že příchod Rusů nemůže vyloučit, a ptal se: „A co budeme dělat pak?“. Ripka řekl: „Je jasné, že bychom byli poraženi, ale celý svět uvidí, že komunistický režim nám byl vnucen a že Československo se stalo obětí agrese.“ Na to reagoval Beneš hysterickou tirádou o ruské agresivitě a zrádnosti; takže Beneš nebyl takový naivka a ani hlupák? Poslanec Stránský se podivil: „To říkáte vy, který jste udělal více než kdokoli na světě pro uskutečnění spolupráce se sovětským Ruskem?“ Beneš se prý jen smutně usmál.

Demokratičtí politikové očekávali od presidenta Beneše, který měl obrovskou autoritu v celém národě, nějakou akci, ale ten zaujal zcela pasivní postoj, byl v kontaktu s komunisty a jejich vůdcem Gottwaldem, ale demokratickým vůdcům se před převratem začal vyhýbat – opustil je a zradil je. Ano, nešlo jen o idiotství, ale i o zbabělost a zrádnost. Ne jen „Francie sladká a hrdý Albion“, jak píše o francouzské a anglické zradě Halas, ale i naši vlastní vůdci zradili, a taková zrada je destruktivnější než vnější zrada. Komunisté tlačili na Beneše, chtěli s jeho podporou získat legitimitu v očích národa i světa. Beneš s nimi tu hru hrál. Pár dnů před pučem komunistům řekl, že se nestaví proti jejich požadavkům a že socialismus je způsob života, který si přeje většina národa („... a rejeme držkou v zemi,“ zpíval Kryl).

Beneš se pak již s demokratickými politiky nesetkal; už za svého života udělal tolik svinstev, že by se nestyděl, jen by mu to bylo nepříjemné. Beneš dal souhlas se složením vlády navržené Gottwaldem. Demokratičtí politikové nechápali, co se s Benešem stalo; nenapadlo je, že si jen chtěl v klidu dožít. Gottwald mohl oznámit národu, že dědic Tomáše Masaryka dal komunistům své požehnání. Část demokratických politiků spáchalo sebevraždu, část uprchla do zahraničí a část byla popravena či uvězněna. Komunisté Beneše oceňovali; zaslouženě navrhli komunisté a sociální demokraté v roce 2004 v parlamentu Lex Beneš – tzn. zákon stanovící, že se Edvard Beneš zasloužil o stát.

Ripka byl zdrcen Benešovou zradou a celým vývojem, ale navzdory všemu stále hájil přátelský postoj vůči sovětům a utěšoval se, že socialismus v Česku byl již na dobré cestě a že nebytí únorové tragédie, málem by se podařilo, jako by se to vše zvrtilo nějakou nešťastnou náhodou. Znovu to připomíná Dubčekův pláč nad srpnovou tragédií. Ti profesionální politikové a úředníci nechápali, že nejde o socialismus, ale o svobodu. Neviděli problém v tom, že Beneš již v roce 1945 podepsal Košický vládní program nadiktovaný komunisty a Moskvou, který zlikvidoval pravicovou opozici a nasměroval Československo na socialistickou dráhu. To neznamená, že nešlo v roce 1948 již nic dělat, ale od Beneše by bylo směšné cokoli čekat. Chceme-li poučení, pak je to opět rada: bojuj, pokud máš volné ruce – až tě svážou, žádné analýzy situace nepomohou. Ano, mělo se bojovat již v roce 1938. Byly by velké ztráty, ale asi by Němci nedostali do ruky celou českou zbrojní výrobu, neovládli by tak snadno celou Evropu, nepostavili by v Polsku vyhlazovací tábory a nezatáhli by ruského medvěda do střední Evropy – asi by žádný černý únor nepřišel. Jenže i v onom roce 1938 o kapitulaci rozhodl socialistický diplomat Beneš. Takže co dál v historii opravit? Kdyby, kdyby. Snad, kdyby v magických osmičkových letech 1938 nebo 1948 vystoupil nějaký generál nebo jiný vůdce, který by získal širokou důvěru a vedl národ k obraně.

Zdá se být téměř zázrak, že Česko přežilo všechny ty tragédie jako samostatný stát. I dnes jsou v Evropě i v Česku šikovní diplomaté a politikáři, kteří tvrdohlavě sledují své teorie zcela odporující realitě, pracují na zvýšení všeobecného dobra, i když většina obyvatel o takové dobro neusiluje, a vytrvale se snaží znemožnit obranu státu proti hrozícímu nebezpečí. Nezapomínejme, že politické novinky, které nám nabízejí pohrobci Chamberlaina a Beneše na vyzkoušení, tady nebudou jen dočasně a na zkoušku, ale téměř napořád.

<http://www.hegaion.cz>

Erdoğan hrozí invazí do Řecka

Gatestone Institute 27. 2. 2018 *Uzay Bulut*

Během incidentu, k němuž došlo méně než dva týdny poté, co řecké ministerstvo obrany oznámilo, že Turecko porušilo řecký vzdušný prostor 138krát za jediný den, turecká pobřežní hlídková loď 13. února narazila do řeckého pobřežního hlídkového plavidla poblíž pobřeží Imia, jednoho z mnoha řeckých ostrovů, o kterých Turecko tvrdí, že patří jemu.

Většina území současného Řecka byla pod osmanskou okupací od poloviny 15. století až do řecké války za nezávislost v roce 1821 a založení moderního řeckého státu v roce 1832. Ostrovy, stejně jako ostatní části Řecka, jsou legálně a historicky řecké, jak naznačují i jejich názvy.

Turecká vládní Strana spravedlnosti a rozvoje (AKP) se však zdá být zaměřená, ne-li posedlá, invazí a dobýváním těchto řeckých ostrovů, protože se domnívá, že jsou to ve skutečnosti turecká území.

V prosinci například Kemal Kılıçdaroğlu, vůdce hlavní turecké opoziční strany CHP, uvedl, že kdyby vyhrál volby v roce 2019, tak „*napadne a obsadí přes 18 ostrovů v Egejském moři, stejně jako bývalý turecký premiér Bulent Ecevit napadl Kypr v roce 1974.*“ Řekl, že neexistuje „žádný dokument“, který by dokazoval, že tyto ostrovy patří Řecku.

Také Meral Akşener, vůdkyně nově založené opoziční strany „Dobrá strana“, vyzvala k invazi a dobytí ostrovů. 13. ledna tweetovala: „*Co je potřebné, to se musí vykonat.*“

Nejvíce siláckých řečí přichází od tureckého prezidenta Recepta Tayyipa Erdoğana, který se samozřejmě zdá být povzbuzen svou vojenskou invazí do afrinského regionu v severní Sýrii, která se zatím nesetkala s prakticky žádným odporem.

„*Varujeme ty, kteří překročili hranici v oblasti Egejského moře a Kypru,*“ prohlásil Erdoğan a pokračoval:

„*Jejich odvaha přetrvává jen do doby, než uvidí naši armádu, naše lodě a naše letadla... Ať už pro nás Afrin znamená cokoli, naše práva v oblasti Egejského moře a Kypru jsou stejná. Ať si nikdo nemyslí, že průzkum ložisek zemního plynu ve vodách u Kypru a oportunistické pokusy v Egejském moři vypadnou z našeho radaru.*“

„*Stejně jako narušujeme plány v regionu skrz operace Eufratský štít a Olivová větev (v Sýrii) a brzy v Manbijí a dalších regionech, tak můžeme a narušíme i plány těch, kteří narušují naše jižní hranice... Naše válečné lodě a letectvo ostrážitě hlídají v oblasti, aby mohly zasáhnout, kdykoli to bude potřebné.*“

S odkazem na dny Osmanské říše pokračoval Erdoğan:

„*Ti, kteří si myslí, že jsme z našich srdcí vymazali země, kterých jsme se před sto lety vzdali se slzami v očích, se mýlí.*“

„*Říkáme při každé příležitosti, že Sýrie, Irák a další místa na mapě leží v našich srdcích a nijak se pro nás neliší od naší vlastní domoviny. Snažíme se, aby cizí vlajka nevlála nikde tam, kde je recitován adhan (islámské povolávání k modlitbě v mešitách).*“

„*Věci, které jsme dosud dělali, blednou ve srovnání s ještě většími snahami a útoky, které plánujeme v příštích dnech, inshallah (Jak si přeje Alláh).*“

Osmanská dynastie a říše byla založena kočovným turkmenským vůdcem někdy kolem roku 1300. Během více než 600 let osmanského období osmanští Turci, kteří

také reprezentovali islámský chalífát, pravidelně vedli džihádistické války a napadali a okupovali země na třech kontinentech.

Neo-Osmani v Turecku stále hrdě přijímají koncept džihádu (islámské svaté války) proti káfirům (nevěřícím). Vedoucí představitel státem financovaného Ředitelství pro náboženské záležitosti Diyanet otevřeně označil nedávnou vojenskou invazi Turecka do Afrinu za „džihád“.

Toto označení dává smysl, pokud si připomeneme, že muslimští Turci mají v Malé Asii demografickou většinu díky svému po celá staletí trvajícím pronásledování a diskriminaci křesťanských, jezidských a židovských obyvatel. V 11. století pronikli turečtí džihádisté ze střední Asie a podmanili si řecky mluvící a křesťanskou Byzantskou říši a tím připravili cestu postupnému poturčení a islamizaci regionu prostřednictvím metod, jako byly vraždy, únosy, znásilnění a nucené konverze k islámu.

Největší turecký útok proti křesťanům ve 20. století se odehrál během genocidy Řeků, Arménů a Asyřanů (Sýrijců/Chaldejců) v osmanském Turecku v letech 1914-1923. Toto však nezabránilo Turecku, které nadále popírá genocidu, aby se v roce 1952 stalo členem NATO. Tento útok také neodradil Turecko, tři roky po vstupu do NATO, ze spáchání divokého proti-řeckého pogromu v Istanbulu nebo násilného vyhnání zbývajících Řeků z Turecka v roce 1964.

Právě proto, že Turci nikdy nebyli hnáni k odpovědnosti za své zločinecké činy a agresí, tak i nadále ohrožují bezpečnost a svrchovanost svých sousedů. Je nejvyšší čas, aby se Západ probudil a začal se Ankarou zabývat.

Autorka je rodilá muslimka vychovaná v Turecku, v současnosti působí jako novinářka ve Washingtonu, D. C.

Překlad: Mikuláš Hrubíško

Seberte jim to!

Neviditelný pes 2. 3. 2018 *Marian Kechlíbar*

Jihoafrický parlament odhlasoval v poměru 241 ku 83 vyvlastnění bílých farmářů.

„Čas smíření pominul,“ prohlásil po hlasování Julius Malema, duchovní otec návrhu. „Teď přijde spravedlnost!“ Vyvlastnění má být samozřejmě bez náhrad. V tomto smyslu bude upravena i jihoafrická ústava.

Hned zpočátku bych čtenáře rád upozornil, že Búrové žijí na jihoafrické půdě *dlouho*, déle, než například početný černý národ Zuluů. Běloši z dnešního Nizozemí přišli do Jižní Afriky v polovině sedmnáctého století, Zuluové až o dvě stě let později. Původní jihoafrické obyvatelstvo tvoří Khoisanové, v češtině dříve zvaní „Křováci“, lovecko-sběračské kmeny, které se od většinového afrického obyvatelstva dost zásadně liší jak vzhledem, tak kulturně. Ovšem Khoisanů je málo (polopouště neuživí zrovna početné populace sběračů a lovců) a nikdo jim žádnou půdu vracet nebude. Tu si zaberou mocnější kmeny.

Die Welt komentoval situaci slovy, že se tím Jižní Afrika vrací desítky let nazpět. To je podle mého názoru ještě podcenění situace, zejména v hospodářském slova smyslu. Ani za apartheidu netrpěla Jižní Afrika nedostatkem potravin. Bude-li ale tamní úrodná půda zabavena lidem, kteří se o ni umějí kompetentně starat, a předána nějakým rabovacím gardám – jak se stalo v Zimbabwe – může skoro šedesátimilionová země brzy zjistit, že nemá co jíst. Opět jako v Zimbabwe. Bývalá Jižní Rhodesie hrála roli obilnice Afriky. Dnes má problém se uživit sama a zaplavuje okolní státy vlnami uprchlíků.

Tuto událost bychom neměli přejít mávnutím ruky. Domnívám se, že její efekty se časem projeví i v Evropě.

Za prvé: pochybuji, že skončí jen u bílých farmářů. Jakmile se konfiskační mašinerie rozjede, dojde časem i na průmyslové podniky, které drží ekonomiku Jižní Afriky nad vodou. Ty mají totiž největší hodnotu. Kromě bělochů žije v Jižní Africe i více než milion Asiatů (převážně Indové a Číňani), kteří tvoří jeden z pilířů podnikatelské sféry. Jejich bohatství je také předmětem závidosti a může se stát, že na ně dojde stejně, jako kdysi v Ugandě. (USA, Kanada, Velká Británie a Austrálie na tom

„vydělají“ přisunem vysoce kvalifikovaných a pracovitých lidí. Ostatně Elon Musk, zakladatel SpaceX, je také bílý Jihoafričan.)

Za druhé: silná jihoafrická ekonomika tvořila – a dosud tvoří – imigrační magnet pro zbytek regionu. Zhruba kolem rovníku se lámou migrační toky. Afričané narození na sever od něj, vydají-li už se na cestu, snaží se dostat do Evropy; ti, kdo se narodí jižněji (Mosambik, Malawi atd.), většinou zamíří do Jižní Afriky, která je blíže a kde už existují početné diaspory jejich příbuzných. Představme si ale, že Jižní Afrika upadne na úroveň Zimbabwe. Nejen, že tím přestane být přitažlivá jako cíl imigrace, naopak začnou utíkat lidi z ní, stejně jako utíkají ze Zimbabwe. Kam asi zamíří? Hádejte dvakrát.

Já bych o jednom pošetilem kontinentu věděl. Umím si až velmi dobře představit, že v momentě, kdy vyvlastněná jihoafrická pole zarostou křovím, z regálů v obchodech zmizí chleba a početné davy se vydají na cestu na sever, vyrazí do ulic evropských měst také ti, kteří *vždycky všechno myslí dobře*, třímající rukou transparenty jako „Zachraňte klimatické uprchlíky“. A nebudou se chtít ptát, zda mezi nimi nejsou třeba zrovna ti, kdo pár let předtím „etnický čistili“ svoje spoluobčany podle barvy kůže. To je nepohodlná otázka.

S velkým napětím budu sledovat výsledky nedělních italských voleb. Vzhledem k populačnímu přírůstku na jih od Sahary se Itálie v následujících letech stane klíčovou zemí: buď branou otevřenou, nebo naopak hrází, která zadržuje potenciální stěhování národů. A vezmu-li v potaz vývoj v Jižní Africe, dá se čekat, že ta budoucí krize bude zase o něco horší.

Plány německé kancléřky Angely Merkel na rozsáhlou pomoc Evropanů při průmyslovém rozvoji Afriky mi v této souvislosti přijdou jako čirá utopie. Důležitým prvkem hospodářského rozvoje je politická a právní stabilita. Jestliže i dříve nejrozvinutější země subsaharské Afriky, která zdědila po staré Británii určitou infrastrukturu a řád, dnes propadá do konfiskačního šílenství, jak asi dopadnou evropské investice jinde, kde se na právní stát nikdy ani nehrálo?

Itálie posílá svou eurolevici do háje

Neviditelný pes 6. 3. 2018 *Benjamin Kuras*

Italský politický establishment příliš dlouho strkal pštrosí hlavu do písku před nekontrolovanou, převážně muslimskou migrací. A způsobil Itálii civilizační krizi. Ztlumil varovné hlasy novinářů, jako byli: Dlouho osamělá statečná bojovnice Oriana Fallaci, vláčená po soudech až do své smrti. Ex-muslim Magdi Allam, jemuž sice vycházely knížky, ale zavřel se mu přístup do veřejných médií. Politolog Emanuele Ottolenghi se přesunul do publikací anglických. Novinář a literární kritik Giulio Meotti sídlí čím dál víc na internetu, převážně jazykově anglickém. Bývalý konzervativní senátor, stoupenec papeže Benedikta a kritik papeže Františka, Marcello Pera, zmizel z veřejných médií.

Papež František, který stále víc vrtá do italské politiky, se stal jedním z nejveherentnějších „vítačů“, kladoucím práva migrantů nad práva Evropanů. Na migrantech se přizívají městské správy přijímající granty od italské vlády a od EU, z nichž si stačí ještě nějakou provizi ulít bokem. Mafie migranty využívají k distribuci kontrabandu. Příliš mnoho mocných na tom vydělává, ostatní zůstávají bezmocní.

Tu a tam se objeví demonstrace nebo vzpoura obyvatel některého městečka, zamezující přijetí migrantů. Tu a tam se v televizi, ale spíš jen na internetu objeví záznamy migrantského vandalizmu. Tu a tam jsou vidět reportáže důchodců hledajících něco k jídlu v odpadcích, kontrastované s protesty migrantů proti „mizernému jídlu“ (které mají zdarma), neadekvátnímu bydlení (které mají zdarma), nenapojení na wifi přímo v ubytovně. Konečně i do mainstreamových médií proskakují zprávy o násilnostech afrických migrantů na ženách.

V lednu 2018 Itálii otrásá brutální vražda osmnáctileté Italky, rozsekané na kousky, ponechané v kufrech na ulici. Pachatelé Nigerijci dopadení díky záznamům CCTV. Pár týdnů nato Ital z pomsty postřelil šest Nigerijců a odevzdává se policii s fašistickým hajlováním a výkřikem „Viva Italia“.

Zděšená média uvolňují dosavadní autocenzuru a na obrazovkách se objevují nové tváře varující před civilizační katastrofou, jestliže se migrace nezastaví a evropská politika drasticky nezmění. Psychiatr Alessandro Meluzzi analyzuje následky dlouholeté vlády politické korektnosti, postmodernismu a multikulturalismu a vyzývá k celoevropské „křesťansko-liberální“ revoluci. Francouzsko-italský politolog Alexandre del Valle hovoří otevřeně o prokazatelném spiknutí a plánu destrukce křesťanské evropské civilizace, o spolupráci pašeráků s neziskovkami a finančníky typu Soros. Popisuje totální rozkol mezi na jedné straně italskými vládnoucími elitami a politickou levicí na této destrukci spolupracujícími a na druhé straně zoufající italskou populací, která se cítí imigrací zaplavena a pod ní tonoucí. A zaznamenává oboustrannou a vyhraněnou radikalizaci jinak trpělivého a laskavého národa, hrozící přejít v násilí.

Italské think-tanky předvídají transformaci populace na 40% migrantskou (převážně afro-islámskou) do roku 2065 (Centro Machiavelli), většinovou migrantskou do roku 2080 (Gefira). K úbytku porodnosti o 200 000 ročně se přidává emigrace mladých Italů v počtech okolo 150 000 ročně. „Několik tisíciletí budovaná civilizace vymazaná za několik desetiletí,“ komentují analytici.

Mainstreamoví politici to konečně berou na vědomí. Pravicová koalice (Berlusconiho Forza Italia, Salviniho Lega, plus dvě straničky) dává řešení migrace na přední místo své volební kampaně, nad astronomicky rostoucí státní zadluženost a sílící chudobu Jihu. V tomto se k ní přidává i „nepolitické“ hnutí 5Stelle, které však za svou prioritu stále má chudobu (její podpora je hlavně na jihu) a chce ji řešit socialisticky zaručeným měsíčním příjmem pro každého a uspořádat referendum o odchodu z eura, které podle něj chudobu zavinilo. Berlusconi slibuje vykázat 600 000 ilegálů. Navrhuje, aby Evropa Africe nabídla obdobu Marshallova plánu na oživení ekonomiky, která by umožnila mladým Afričanům hledat úspěch doma a neemigrovat.

Berlusconiho koaliční partner, šéf Legy a výřečný europoslanec Salvini má na mušce i Brusel a EU a osciluje mezi „nepřestanu bojovat, dokud nezměníme pravidla EU“ a „EU je nereformovatelná, měla by se zbourat a postavit znovu od základů“.

Vládnoucí levicová prounijní Demokratická strana pořádá v předvolebním týdnu „voličské lekce“ pro muslimy, jak správně volit. Tedy jí a nikoho jiného. A kozla jí to pomáhá. S 19% odchází do zákulisí a s ní italská pokrokovost a euroláska.

Po počátečním tradičně italském chaosu vadných volebních lístků a zastavení provozu dvou stovek volebních center, než se vytiskne a doručí 200 000 nových, se volby rozjíždějí do dobré nálady nahými nadry sličné „femenky“ vytasenými na Berlusconiho. Nadšení z krachu eurosocialismu trochu chabne, když se spočítá, že pravicové koalici Salvini+Berlusconi+2 straničky chybějí 3% k potřebným 40 na sestavení vlády. A že se tedy budou muset dohandrkovat k nějaké dohodě s 32procentním hnutím 5Stelle, které je sice euroskeptické, ale ekonomicky levicové.

Naštvaná Itálie však jasně téměř sedmdesáti procenty hlasuje pro alespoň pokus o svou kulturní a etnickou záchranu, bude-li ještě proveditelná. Představit si, jak Salvini, Berlusconi a komik Grillo spolu po všech koutech Itálie loví těch 600 000 ilegálů a lífrují je zpátky do Afriky, nebude snadné. Mnohem snadněji představitelné je, že je přeпоšlou nám podle kvót Dublin IV.

Ale to jim proboha raději neříkejte.

Žádost čtenářům i celé české komunitě!

Maruna Daňková

Slyšela jsem stížnosti, že do Věstníku dáváme pouze ty články z **Neviditelného psa** a vůbec nic o tom, co se děje v naší komunitě!

Napište nám a rádi to otiskneme. Jak všichni dobře víte, ztratili jsme našeho drahého Bořka, a ani Petr ani já nemáme tu schopnost vás našimi výtvary upoutat, tím méně oslnit, jako to uměl on. Občas nás poctí článkem **Janinka Reichová** a zřídka **Marcelka Čechová**, ale potřebujeme více příspěvků, abychom ten náš Věstník nemuseli přestat vydávat, když loni oslavil už 65 let trvání.

A kdyby někdo cítil, že by mohl přispět jako redaktor, i to rádi uvítáme...

O stavu západní společnosti (1)

Neviditelný pes 7. 3. 2018 Luděk Frýbort

Předeseílám: kostru následujícího textu jsem načrtl před jedenadvaceti lety; ledaco se od té doby mohlo změnit a také se změnilo. Přesto se domnívám, že existují určité dlouhodobě platné principy, jež nebude na škodu si připomenout i za časů dnešních.

Co bejvávalo a co je

Příznám se, že se občas krapet namíchnu při četbě českého tisku; zejména přebírá-li bez velkého výběru úvahy a ideje, jejichž jedinou kvalifikací je, že byly předtím otištěny v tisku západním. Čímž, ó nikoliv, nechci říci, že by český tisk rozuměl životu na Západě jako koza petrželi; jenom že si někdy dělá svou práci příliš snadnou – opisuje cizí školní úkoly, bohužel i s chybami. Trochu vlastního pozorování a nezávislého srovnávání neuškodí, milí žurnalisté.

Jako například zrovna teď: čtu pochmurnou úvahu, jak zkažená je ta západní společnost, jak si sama kope hrob svým bezhlavým konzumentstvím, svou honbou za penězi, ztrátou či nedbáním všech tradičních morálních hodnot, holým bezbožnictvím, v neposlední řadě ničením svého životního prostředí. Reč je o nezaměstnanosti, o drogách, o stále stoupající kriminalitě, o tupohlavé brutalitě šířené televizí a videokazetami, o záludných sektách včetně uctivačů samotného Satana, ježto se zmocňují duší západní mládeže. A ono na tom všem kus pravdy je. Jenomže právě že jen kus. Celá skutečnost o stavu dnešní západní společnosti, přesněji o stavu společnosti oné vyspělé, průmyslově-obchodní, demokratickými zásadami se řídící části světa, je poněkud složitější. Nesestává se z útržků chiliastických proroctví, nýbrž z nekonečného množství nitek vzájemných závislostí a souvislostí, sahajících jedním koncem kamsi do nedohledna minulosti, druhým do ještě hlubšího nedohledna budoucnosti. Chtít je rozplést, zjistit odkud a zejména kam vedou, je nepochybně záměr příliš troufalý, jenž nemůže vést k plnému úspěchu už proto, že mnohé z jejich konců směřují do prostoru, pro jehož signály nemáme přijímací anténu. Přesto se nezabavíme zodpovědnosti za budoucnost lidského plemene; a zodpovědnost začíná analýzou přítomnosti, nalezením aspoň částečné odpovědi na otázku, jaká ta dnešní společnost je. Nikoliv, zdůrazňuji, jaká by dle vašeho názoru měla správně být, slovnití ideologové, apoštolové, věrozvěsti a ostatní světa opravci; nesměšujte věčné tyto dvě velmi odlišné věci.

Než se do toho hledání pustíme, chtěl bych ještě maličko odbočit; upozornit českého čtenáře na jistý, možná bezděčný zálud, skrývající se v přejímání apokalyptických kritik západní společnosti. Nevidí-li na ní kdo nic než zmatenost, zkaženost, nemorálnost a předurčení ke zkáze, říká druhým slovem, že tedy není proč ji napodobovat nebo se k jejímu obrazu aspoň blížit; tu je nasnadě slovo třetí, jsoucí v takovém případě po ruce: že si zrovna tak a možná i líp vystačíme s naší starou, důvěrným teplíčkem zabzděnou společností socialistickou nebo aspoň tou slovansko ruskou, protože za starou bačkoru to stojí a do zhouby se řítí beztak všechno. Zálud možná nechtěný, ledakomu se však převýborně do výpočtu hodící. Pročež pozor, ponuří kritikové. Máte pod zadečkem umístěn lep, na který sednout by mohlo být vám a vaší zemi osudné. Tím se lišíte od společenských kritiků západních, onen lep tak bezprostředně umístěný nemajících.

Nikoliv. Ne-li analýza, prostý cit i rozum ukazují, že na té západní společnosti cosi dobře osvědčeného a napodobeníhodného nejspíš bude. Bylo by užitečné přesněji vědět co to je a co naopak není. Prorocky pochmurně zdvižený ukazovák si v zájmu objektivitivy zastrčme... no, třeba do kapsy. Já vím, ono to svádí, zakývat jím, o kvačící záhubě lidstva zahovořit, člověk přitom vypadá tak neobyčejně moudře a světácky, není-liž pravda. Ale nechme toho. Zapějme si raději staročeskou píseň „Bejvávalo, bejvávalo“ a zkoumejme, co vlastně bejvávalo, protože z toho bejvávání se jakýmisi zákonitostmi vyvinula dnešní skutečnost. Až to vyzkoumáme, budeme už možná líp rozumět tomu, čím se skutečnost od bejvávání liší a proč. Úvahy, udál-li se vývoj k lepšímu či k horšímu, si můžeme nechat napotom; vezme ale, že možnost omylu je v nich skryta nejkošatější.

K otázce, bejval-li za našich mladých let svět jako květ, se nehodlám zešíroka vyjadřovat, jelikož se z nich pamatují hlavně na válku, poté na rozličné Vítězné Únory a jiné toho druhu žerty dějin, takže bych o květu ani moc nemluvil. Ostatně mi můj nebožtík dědeček vysvětlil, že svět jako květ beztak skončil už na den svaté Anny

roku čtrnáctého; srovnajmež tedy dědečkův svět s dnešním stavem západní společnosti, jeho přímým pokračováním a následkem. Stav společnosti české do toho prozatím nepletme; je přinejmenším z nemalé části výsledkem oněch Únorů a tudíž nereprezentativní.

Vytvořme si – jsme lidé věku počítačového – model takového dědečka a jeho živobyті. Uzářme, že chodíval bohabojně do práce v kteréš dılně či fabrice, kdež, třeba pověděti, setrval po čertech děle než osm hodin denně. Nalézala-li se fabrika poněkud z ruky, přes pole a meze, ubírával se do ní dědeček pěšky, což sice bylo zdravé, ale zabralo dost času. Večer stačil právě tak sníst talíř kysela, zalézt do peřin, a když za kuropění vstával, ještě se mu klobouk na věšáku kýval. Tím způsobem žil šest dní v týdnu. V neděli se odebral dopoledne do kostela a k večeru do hospody, kdež si zapálil sváteční viržinko, vypil tři piva a prohrál něco krejcarů v kartách. Pokud mu vybyla hodinka volná a byl ducha zvidavého, říkal si v knížkách, jelikož jiných zdrojů zábavy a poučení nebylo. Dlužno ještě dodati, že bídu dědeček zpravidla netřel. Byli tací, že i třeli, ale modelový dědeček dostával o sobotě vejplatu na dlaň, za niž se stačila jeho rodina najíst, skromně obléci, na chalupě něco vyspravit, a zbyly i krejcarý na to viržinko a karty. Jiným rozmařilostem neholdoval a ani nemohl, jelikož ještě nebyly vynalezeny. Ani aids, ani drogy dědečka neohrožovaly a videové brutality byl ušetřen. Mohl ho porazit splašený kůň, nemohl se však nabourat autem. Kriminalitu ovšem znal; občas vesnicí protáhl vandrák, načež se dědeček nedopočítal slepic. Zato bláznivé sekty do jeho světa nezasahovaly a děti mu nekazily, jednak že dědeček i jeho rodina byli vyznání poctivě katolického, jednak že na takové blbinky neměli kdy. Zkrátka, dědečkovi nebylo zatěžko zachovávat tradiční morální zásady. Zásady jiné nebo vůbec žádné si mohli dovolit panští synci, v přestávkách mezi plesy a literárními salony nihilismu, dekadence, ateismu, utopickému socialismu a wertherovskému světobolu, ale panských synků nebylo tolik a do dědečkova světa nezasahovali.

Idylický, utěšený svět, řeknete. Svět jako květ. Nuže, ponechme stranou otázku, zda bychom byli ochotni (ruku na srdce) v dědečkově světě žít a zkoumejme, v čem se lišil od našeho. Snadno zjistíme, že zejména ve dvojím. Zaprvé se na rozdíl od dědečků dnešnímu příslušníku vyspělých společností sype do kapes nesrovnatelně víc krejcarů; jestli mu v nich také zůstávají, je ovšem věc jiná. Zadruhé má, také nesrovnatelně, víc volného času. To obojí je výsledkem staletého usilování celých generací myslitelů, politiků, vzdělavatelů, bojovníků za práva lidu, ano i odborářů; můžeme dnes s dobrým svědomím říci, že si své úsilí mohli strčit za klobouk? Byli bychom ochotni jeho plody sami postrádat? Jenomže, draží kritikové, právě to rozkošné nadělení peněz i volného času je jednou z příčin, proč se náš svět tak velice liší od toho, který býval do svatě Anny roku čtrnáctého. Proč nás ohrožují drogy, vysoká kriminalita organizovaná i neorganizovaná, jakož i elektronická přiboudlost všeho druhu?

Svalovat všechno na finanční dostatek a rozkoš volného času by ale bylo dosti jednostranné; je třeba ledacos rozlišit. Zapeklitost netkví tak jednoduše v tom, že dnešní západní člověk má mnohem plnější šrajtofli než jeho dědeček. Že i velmi prostý zaměstnanec pobírá plat, jenž mu stačí na daleko parádnější věci než jen na holou obživu a nedělní viržinko. Spíš se podívejme, co si takto obdařený člen společnosti dokáže s prostředky, které má nad tu obživu, rozumného počít. Uzářme, že velmi mnohý pramálo, leckterý vůbec nic. Neboť příjmy od dědečkových dob neslýchaně vzrostly; ještě neslýchaněji však vzrostla nabídka zboží jak užitečného, tak i nejúděsnnějších, ducha ubíjejících pitomostí, a nikoli každý dokáže obojí od sebe rozlišit.

Rovněž požeňání volného času má svou dvojí tvář. Není zlé, že ho je dost; zlé je, že ani s ním si nedokáže mnohý svobodný a rovnoprávný občan nic rozumného počít. Volný čas + peníze v rukou duchem a tvůrčí fantazií nepřiliš nadaného občana, byť i demokraticky rovnoprávného, se zákonitě mění v bezduché utrácení obojího. Dostáváme se tak ke kormutlivému poznání, že navzdory veškerým ušlechtilým zásadám neznamená rovnoprávnost totěž co rovnost. Dejme peníze do rukou jednoho, a ony se mu v nich buď rozmnoží, nebo se promění v hodnoty trvalé a rostoucí. Dejme jakkoliv vysoký obnos do rukou druhého a on jej v nejkratší době promrhá, aniž by mu z něj vzešel až na trochu té chlouby kloudnější užitek. Příklady loteriových

milionářů, jsoucích na tom do roka a do dne po výhře hůř než před ní, jsou toho výmluvným dokladem.

Dejme i volný čas jednomu a on jej tvořivě využije, k vlastnímu zdokonalení nebo k zvelebení svého majetku. Dejme jej druhému a volný čas mu odletí, nenechav po sobě ani stopu čehokoliv rozumného, trvalého. Či ještě hůř, vyústí mu přebytek volného času v nudu, v pocit nenaplnění, z nějž se začínají líhnout nebezpečné nápady. Nesázejme psí hlavu na současnou západní společnost; ona nikterak nenutí bezduše mařit peníze i čas, jen k obojímu dává možnost. Záleží na lidské kvalitě, vybere-li si kdo ze svých možností vzdělávání, četbu, cestování, tisícero tvůrčích koníčků, učení se čínštině nebo hře na varhany, či naopak drogy, závislost na sektách nebo i jen tu přiblblou zábavu na stisk knoflíku. Záleží na něm, krátce řečeno, vybere-li si činnost tvůrčí nebo bezmyšlenkovitě konzumní.

Za dědečků, pravda, takovýto výběr nebyl. Nebylo tudíž ani ohrožení výběrem špatným. Dědeček za ušetřené krejčary přitesával šindele na střechu a k té práci si zpíval, ježto neměl rádio ani CD-player. To obojí byla činnost tvůrčí, i když skromná. Možná to byl stav idylický, ale kdo by radil se k němu navrátit, musel by učinit dvojí: jednak lidem neponechat víc peněz než postačí k holé obživě, jednak jim neponechat víc volného času než co se vykouří viržinko a přiteše šindel. Jelikož by si to lidé nejspíš nedali líbit, je zbytečné o tom uvažovat. Spíše přijmeme skutečnost jaká je: že společnost rozvinutého světa jako ještě nikdy v dějinách staví svého občana před volbu. Je to společnost svobodná jako dosud nikdy, a člověk v ní rozhoduje sám o sobě také jako dosud nikdy. Čímž ovšem není dáno – hle, jádro pudla – že rozhoduje vždy správně a moudře. Za každé chybné rozhodnutí však musí nést následky, neboť taková je cena svobody. Otroka ochrání pánův karabáč před následky vlastní hlouposti, pročež duše mnohých tíhnou bezděčně k otroctví, třebaže si svobodou rádi huby naplňují. Svoboda dává možnost volby k dobrému i ke škodlivému, k užitečnému i neužitečnému, k tvůrčímu i konzumnímu, k myslivému i bezmyšlenkovitému, k trvalému i k zbytečnému. Ve svém posledním důsledku je to volba mezi rozvojem a zánikem; a to nikoliv sakumprásk celé společnosti, jak rádi předvídají ponuří proroci, nýbrž každé její části a každého příslušníka zvlášť. Čertovo kopyto je skryto v tom, že nikoliv každý příslušník si vzhledem k svým osobním kvalitám může opravdu zvolit. Ale o tom můžeme podumat a příště si znovu povídat.

O stavu západní společnosti (2)

Neviditelný pes 8. 3. 2018 *Luděk Frýbort*

Propast se rozevívá

Ano: hojností finančních prostředků a volného času se změnila západní společnost, a nikoli vždy k lepšímu. Ale došlo i k jinému vývoji od dob našich nezkažených, tradiční hodnoty vyznávajících dědečků. K proměně patrně ještě podstatnější, která dosud trvá; až bude ukončena, nezůstane možná ze společenské stavby západního světa kámen na kameni. Co zůstane ze stavby světů jiných, není příliš jasno; bezmeznému optimismu se však oddávat nelze. Nezmění na tom mnoho, přejeme-li si takovou změnu nebo se jí bojíme. Píši o tom, co jsem nakousl posledně: o rozdílu lidských kvalit.

Můj dědeček byl prostý člověk. Narodil se jako syn vesnického řemeslníka, pročež se vyučil zámečnickem. Kdyby se býval narodil jako syn čeledína, zůstal by také čeledínem, pokud by se mu nechtělo jít do města rozmnožit řady bídne placených dělníků. Kdyby ovšem býval přišel na svět jako syn pana úředníka, měl by možnosti jiné. Mohl by jít študovat, holdovat přitom prostopášnostem a vysmívat se tradičním hodnotám, jak už tehdy byl mezi lepšími lidmi takový zvyk, případně po dobrém obědě přemýšlet o nahrazení hodnotami zbrusu novými. Ostatně nemusím jít až do dědečkovské doby. Ještě za mého dětství se až na nevelké výjimky dělničtí synkové stávali dělníky, chalupničtí chalupníky, hospodští šenkýři, lékařští lékaři. Přestoupit z třetí třídy společenského vláčku do druhé nebylo obvyklé a nebylo to ani snadné.

Tato osudová předurčenost měla i svou světlou stránku. Jelikož zpravidla každý zůstal tam, do čeho se zrodil a společenské zařazení bylo dáno nikoli nadáním,

nýbrž původem, byly prostší vrstvy dobře prosyceny velmi kvalitními lidmi, stejně jako vrstvy takzvaně lepší byly prosyceny přiboudlými budižkničemy. Neříkám, že pouze jimi; ale bylo takových dost. V důsledku toho bylo lze se nezděravka setkat s převelice bystrými ševci, s vysoce inteligentními pastevci, hluboce filosofujícími hajnými, sečtělými pekařskými tovaryši a samovzdělanými sedláky. Nadání a přirozená inteligence se jim tvrdou životní zkušeností často doplnila v moudrost, jaké nedosáhli lidé osudem lépe obdařeni. Byli to oni, ti nízko postavení, ale lidsky kvalitní písmáci a hloubalové, kdo obohacovali prostý život svým muzikantstvím a dobrovolným vzdělavatelstvím, pěstovali ochotnické divadlo, pěvecká sdružení, baráčnické, ostrostřelecké či jaké ještě spolky. Byli též páteří dělnických organizací a stran; a je příznačné, že dnešní takzvaně „dělnické“ strany na Západě jsou řízeny hlavně učiteli, jelikož vhodných dělníků není. Je rovněž příznačné, že společenský život v ochotnických, hasičských a jiných spolcích, pokud se navzdory televizi ještě udržel, je ovládán úředníky a jinými členy vrstev, jimž se dříve říkávalo „lepší“. Sumou, písmáctví, snaha o sebevzdělání, rozhled, tvůrčí a zvědavá inteligence se ze spodnějších lidových vrstev jaksi vytratily. Bude zajímavé se podívat kam.

Dědečkovský svět, i když měl něco do sebe, byl neudržitelný. Dnes často vzpomínané tradiční hodnoty bývaly takové i onaké; připomeňme si poctivě, že k těm onakým patřilo i společenské rozvrstvení dle původu. Jenže i kdyby nebylo přirozené lidské touhy po vzestupu ani nově se rozvíjivšího demokratického cítění a smyslu pro sociální spravedlnost; dynamická produktivní společnost si prostě nemohla dovolit nechat nevyužitý ten obrovský potenciál schopností, nadání, inteligence. Bylo jich nutně třeba a byly v hojné míře k nalezení v prostých vrstvách. Čas dospěl nejen k právu každého jednotlivce na vyšší vzdělání a společenské postavení, nýbrž, což je podstatnější, k praktické možnosti jich dosáhnout. Odbouráním společensko-majetkových bariér, systémem stipendií a levných půjček se dosáhlo toho, že dnes již naprosto nezáleží na tatínkově peněženke, vystuduje-li kdo a dosáhne vedoucího místa nebo ne. Synek popeláře se může stát primářem či profesorem na universitě, má-li k tomu předpoklady. Naopak tatíčková prosperující lékařská praxe a vědecké tituly ještě nikterak neznamenají, že jeho synek bude moci praxi převzít; musí nejprve obstát v tvrdém vylučovacím zápase s těmi, kdož míří k těmto cílům, tatíčků nemajíce. Zhuštěně je možno říci, že na rozdíl od dědečkovského řádu věcí se vlády nad společností zmocnil princip konkurence.

Což je správné, demokratické, spravedlivé a jedině možné. Na druhou stranu však značně destruktivní pro ony společenské vrstvy, jimž se dříve říkávalo „prosté“ spíš z nedostatku přesnějšího pojmenování. Dnes, nezavíráme-li oči nad skutečností obzvlášť pevně, nemůžeme neshledat, že jsou prosté doopravdy, mnohdy až příliš prosté. Spravedlnost a svobodná volba způsobily, že ti méně shůry obdařeni a tudíž v konkurenci zaostavší zůstali sami. Vytratila se jim povznášející, i v nižších vrstvách dobrou lidskou úroveň udržující společnost písmáků a lidových myslitelů, svět se jim zúžil, obvykle do fotbalového povykování a počítačových her. Společnost za tvých časů, stařečku Marxi, nebyla tak hrozně třídní, to sis jen tak na základě povrchních pozorování z prstu vycucal. Dnes začíná být.

A prohlubuje se. Lidé nadaní talentem a inteligencí odplachtili směrem k vyššímu vzdělání a lépe placeným místům; lidé nadaní aspoň pracovitostí a vůlí k slušnému živobytí zůstali v dílnách a fabrikách, a ani tam se jim nevede zle. Jenže co s těmi, kteří svou kvalitou nedostačují ani tomuto požadavku? I v dělnickém postavení nároky rostou, být dělník už dávno neznamená mít mozolnaté dlaně a v nich lopatu; muž v pracovní haleně dnes obsluhuje složité přístroje, o nichž se nesnilo ani Juliu Verneovi, a bez počítače se ani rohlík neupeče. Čím dál méně je příležitostí někde krumpáčem mávat, pytle nosit, jelikož i pro takovéto činnosti jsou vynalezeny elektronicky řízené stroje.

Nemusí to být jen nedostatek inteligence či nadání, co dnes vyřazuje člověka za okraj prosperující společnosti. Stačí liknavost, nezodpovědnost, neprozíravost, ochablá vůle k životu nebo ovlivnitelnost hloupými módami co způsobí, že ledakomu vrátka zaklapnou. A už tu máme podivnou třídu těch, kteří se nehodí k ničemu, šanci buď nikdy žádnou neměli, nebo ji promarnili. Postávají kolem rohů plechovky piva v ruce, posedávají na sociálním úřadě domáhajíce se podpory, a jak čas jde, ztrácejí i poslední zbytek vůle nějak si vydělat na živobytí. Zůstávají mezi sebou, jelikož příslušník obou produktivních vrstev se jim vyhne; a vedou řeči jednak o fotbale

a televizi, jednak o té úžasné nespravedlnosti onoho jim nepochopitelného světa, kde jedni, jen se podívejte, jsou samý prachy, a já tadyhle...

Ti lidé se nevylihli nově; byli zde už za dědečků i dob ještě dřívějších. Obyvatelé pastoušek a chudobinců, ti, kteří „viseli obci na krku“, vandráci a povaleči, vesničtí obejdové, žebráci. Jenže nebyli tak osudně sami. Ne tak vydání všem destruktivním, ohlupujícím vlivům. Přece jen žili ve společnosti ještě promísené: od lidí moudrých či jen přirozeně inteligentních je nedělila propast, jejíhož druhého břehu nevidno. Krom toho byl lidský soucit tehdy ještě individuální, ne úředně organizovaný. Zaklepal-li na dveře žebrák, dával mu dědeček šesták, kus chleba se sádlem, hrnek oukropu. Dnešní reakce je jiná. Hněvivá a štítivá. „Koukej mazat, otrapo,“ vře odporem spořádaný měšťan, „však dostáváš sociální podporu!“ On by také dnešní asociál ten hrnek oukropu nejspíš vylil šlechtnému dárci na hlavu; co chce, jsou peníze na kořalku a na cigarety, protože hlad nemá. Myšlenka erární podpory těch nejbědnějších a samostatného života neschopných, v principu ušlechtilá, vydala nechtěné ovoce ještě hlubší izolace a opovržení.

Na druhou stranu, odliv nadaných a schopných lidí z nižších společenských vrstev se projevil i v oblasti politické, a to nikoliv nejhůř. Nápadný úbytek revolučnosti lidových mas, jak se tak pěkně říkávalo, není pouze následkem neslavného konce revolučních ideologií; oni také v těch masách už dávno chybí inteligentní buřiči, schopní organizátoři, uvědoměle oddaní přívrženci jakož i ti, kdož onu revolučnost obětavě svými skrovnými krejčárky podporovali. Levicoví studentíci, jimž není příliš jasno, za který konec se bere krumpáč, to sami nezastanou; a obejdy postávající kolem hracích automatů by už ani z mrtvých vstalý Lenin na barikády nepřivedl. Západní společnost se může bát ledačehos, ale nových výstřelů z Aurory už sotva.

Pestrá a nevábná společnost života neschopných hledá východisko ze svého postavení, jak je komu blízké. Jedni jsou inteligentnější, leč životní mízy postrádající a v konkurenci propadlí; v nich můžeme spatřovat zpětný proud mířící z kdysi vyšších vrstev do společenského propadliště. Ti hledají východisko v nějaké formě úniku do nereálna: v drogách, v satanášských a jinak střelených sektách, v prapodivných komunách, kde se navzájem utvrzují, že oni jsou vlastně ti jediní Práví Spravedliví. Přičemž nesvádějí všechno na nevhodnou společnost a špatné kamarády; i v dětském věku si člověk už obojí vybírá. Sto dětí běhá po školním dvoře; jen dvě si časem zajdou k postavě sedící na zábradlí před školou a jak je všeobecně známo, prodává drogy. Ten výběr není náhodný. Společnosti všech časů tíhly k vytváření elit; je možné, že nám dnes vzniká elita méně ovlivnitelných. A ovšem též antielita snadno ovlivnitelných. Druzí, inteligence slabší a ducha mdlejšího, myslí a konají zkratkovitě. „Nemám prachy“, zní jejich úvahy bod č. 1. „Peníze bude mít tamhle ta bába“, následuje druhý bod. Bod 3: „Půjdu a vezmu bábě ty peníze.“ Místo báby si dosadíme banku, benzinovou pumpu, cokoliv. Dnešní kriminalita se podstatně liší od zlodějstev časů dědečkových; tehdy zloděj kradl, aby se obživil, takže bylo možno s ním mít jistý soucit. Dnes přepadá a loupí, aby si obstaral prostředky do herny, na auto, na drogy, aby se před kumpány mohl předvést s nějakým nevídaným luxusem, neboť čím primitivnější společnost, tím víc chlubitosti. Vzhledem ke zkratkovitosti myšlení a k neschopnosti dohlédnout dál než půl hodiny dopředu se míjejí účinkem veškerá nápravná či odstrašující opatření.

Západní společnost není zkažená či nemorální; ona je rozštěpená. Vysoké její procento je pracovité, slušné, veškeré morální příkazy zachovávající, ani sebepitomějši televizí se z cesty ctnosti svéstí nedávající, tak přísahám. Ostatně žijí v té společnosti dost dlouho a mohu posoudit, jsou-li mí sousedé napravo i nalevo nemorální zpustlíci nebo slušní lidé. Jenže, pochopitelně, je to procento nenápadné. Do očí bije a řádky novin plní procento sice nevelké, leč nápadné svou neschopností konkurence v řádném životě, příživnickou mentalitou, frajerskou urvaností, brutalitou a nedostatkem morálních zábran. Je to stav nemilý a takhle potmě v osamělém parku i nebezpečný, ale cesta z něj nevede návratem do dědečkovské idyly, kdy nebylo videových střilenic ani satanášských sekt. Vede, jako vždy už vedla, k dalšímu vývoji. Sibly sice obvykle chybní, přesto se však můžeme pokusit odhadnout, kudy se asi bude ubírat, co budoucnost vyřeší, co méně a jaké nové patálie nám chystá výměnou za ty dnešní.

Při svém občasném řádění prorazili čerti stěnu mezi peklem a nebem. „To hezky spravíte,“ prohlásil svatý Petr. „Lituji, ale moji čerti mají jinou práci. Na tohle nemají čas,“ namítal Satanáš. „Tak na vás podáme žalobu,“ rozzlobil se svatý Petr. „Tak to jsem zvědav,“ chechtal se Satanáš, „jestli mezi svými dušičkami najdete jediného advokáta.“

Když Pán Bůh stvořil prvního Švýcara, zeptal se ho: „Co by sis přál?“ „Vrchy,“ odpověděl první Švýcar. „Pán Bůh stvořil pro Švýcara vrchy a ptal se ho: „Co ještě chceš?“ „Krávy,“ žádal Švýcar. Pán Bůh tedy stvořil pro Švýcara krávy. Ten je podojil, napil se mléka a zeptal se: „Nechceš okusit, Pane Bože?“ Pán Bůh přikývl. Švýcar nalil do džbánu mléko a podal mu je. Pán Bůh mléko vypil a řekl: „Mléko je skutečně velmi dobré. Co ještě chceš?“ „Frank dvacet,“ odpověděl Švýcar.

Adam: „Koukni, Evo, řeknu ti výbornej sprostěj vtíp...“ Eva: „To můžeš, ale napřed mi pověz, kdo ti ty sprostárny vypráví.“

Paní Hamáčková ovdověla a hledá útěchu ve spiritismu. Jednou si dá vyvolat svého zemřelého muže. „Tak co, můj drahý,“ ptá se ho. „Jsi na onom světě šťastný? Šťastnější, než jsi byl u mě?“ „Ano, ano,“ odpovídá duch. „Jsem mnohem, mnohem šťastnější.“ „A jak to v nebi vypadá?“ „Nevím. Já jsem v pekle!“

Anděl stojí u nebeské brány a rozděluje nově příchozí podle kategorií. Jednomu nešťastníkovi, evidentně patřícímu do skupiny nepřeživších motoristů, který ještě drží zlomený volant v ruce, říká: „...a řidičský průkaz odevzdejte támhle v kartotéce!“

Když se jednou Jeana Cocteaua zeptali, co si myslí o nebi a pekle, odpověděl: „Nechci špatně hovořit ani o pekle, ani o nebi. V jednom i druhém mám totiž mnoho dobrých přátel!“

Sophii Lorenové se jednou při audienci ve Vatikáně svezl s ramenou šátek a odhalil její poprsí. „Ó svatý Antoníne!“ vzdychl jeden z biskupů. A tu se ozval hlas shůry: „Dobře jsi učinil, synu, žes mne zavolal. Jest opravdu na co popatřit!“

Přijde duše do nebe. Svatý Petr se ptá na povolání, které měla na zemi. „Lékař,“ praví duše pyšně a už se žene dovnitř. „Moment... stát!“ volá svatý Petr. „Vy musíte vchodem pro dodavatele.“

Jedna žena ztratila manžela. A protože byla zvědavá a chtěla vědět, zda přišel do nebe, šla tam, jakoby nic a zaklepala na nebeskou bránu. Svatý Petr otevřel a tázal se, co si přeje. „Můžete mi prosím, říci, jestli je můj Antonín v nebi?“ „Antonín?“ pravil svatý Petr, „to já nevím. My tady neznáme duše podle jmen – my je rozlišujeme podle jejich posledních slov.“ „Jeho poslední slovo? No dobrá, počkejte okamžik, já si vzpomenu... Co to jen říkal ten můj mužíček milovaný? Aha – už to mám, ta jeho poslední slova: „Mariko, jestli budeš mít po mé smrti něco s nějakým mužem, třeba jen jednou, obrátím se v hrobě!“ „Aha, tak to už vím, kdo to je,“ povídá svatý Petr, „to je ta čtvrtá duše v druhé radě... ta co se pořád točí jako holub na báni.“

Postěžoval si v pekle Herodes Hitlerovi: „Jo, jo, pane kolego, ta hvězda na východě nám oběma udělala čáru přes rozpočet, co?“

Peklo vyzvalo nebe k fotbalovému zápasu. „Hloupý nápad,“ řekl archanděl Gabriel. „Všichni dobří hráči jsou přece v nebi!“ „A kde jsou, Vaše Blahorodí, rozhodčí...? otázal se Belzebub.

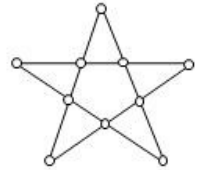
Hádankový koutek

Pan **Richard Toman** i **Zoe Taylor** vyřešili mou hádanku, každý svým způsobem. Je velmi mnoho možných řešení, zejména když použijete více než jednu minci ve stejném místě. Vezměte třeba pentagon a dvě mince na každém jeho vrcholu: pak každá strana je rovněž tou požadovanou přímkou. Proto dávám přednost symetrickému řešení, které má jen jednu minci v každém místě.

1. Five lines

Arrange ten coins of the same size into five lines, each made up of four coins.

Solution: There are many solutions, but I am presenting here the one I like the best: symmetrical, with one coin at every point!

I still owe you the solution for the third puzzle from the last Věstník from 2017.

3. How many toy soldiers do you need to remove from the original configuration?

I have a large number of toy soldiers, which I can arrange into a rectangular array consisting of a number of rows and a number of columns. I notice that if I remove 100 toy soldiers, then I can arrange the remaining ones into a rectangle array with 5 fewer rows and 5 more columns.

How many toy soldiers would I have to remove from the original configuration to be able to arrange the remaining ones into a rectangular array with 11 fewer rows and 11 more columns?

Solution: I would have to remove **286 soldiers**.

Note: You do not need to know the numbers of rows or columns, to be able to solve this question. The easiest way to solve this problem is using simple algebra that **7th grade** learns. Let **r** represents the number of rows and **c** the number of columns.

So we have:

$$rc - 100 = (r - 5)(c + 5) \quad (1)$$

Simplifying (1) we get:

$$c - r = 15 \quad (2)$$

We were also given

$$rc - n = (r - 11)(c + 11) \quad (3)$$

Simplifying (3) we get:

$$n = 11(c - r) + 121 \quad (4)$$

We substitute from (2):

$$n = 11 \times 15 + 121 = 286 \quad (5)$$

Pan **Richard Toman** also noted that there **364** or **756 soldiers** in the beginning. Check for yourself. He used **Excel** to do the calculations, but the **main observation** he used was that there were **15 more columns than there were rows!**

Dnešní hádanky:

Pan **Richard Toman** mi nabídl několik možností jak vyřešit můj problém. Jedno řešení bylo vybrání kratších problémů. Pokusím se. Problémy jsou z knihy **“The Sun Book of games and Puzzles”** od **Carltona Wallace**. Mám teď velmi málo místa. Delší problémy příště...

1. Relationship

If John's father is Henry's son, what relation is John to Henry?

2. What day of the week?

If yesterday fortnight was a Friday, what day is tomorrow?

3. Conundrum

“As I was going to St. Ives,
I met a man with seven wives.
Each wife had seven bags,
Each bag had seven cats.
How many were going to St. Ives?”

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Mob: 0448 893 788

